

Lá Thư Vô Vi

Tiếng Nói Của Bạn Đạo Vô Vi Năm Châu

Số 49
Tháng 1, 1990

Mừng Xuân Mới

I. KHÓA SỐNG CHUNG VỚI ĐỨC THẦY TẠI PARIS:

Trong dịp cuối năm, bạn đạo Pháp đã tổ chức khóa sống chung với Đức Thầy tại Paris, từ ngày 28/12 đến ngày 2/1/90, với sự tham dự của một số bạn đạo Âu châu.

II. BĂNG GIẢNG ĐẦU NĂM:

Cuốn băng đầu năm “Vui Xuân 1990”, với những lời giảng-huấn và nhắc-nhở về nhiều vấn-đề tu học quan-trọng, của Đức Thầy. Bài giảng đã được LTVV ghi lại trong số báo này.

III. SINH-HOẠT BẠN ĐẠO TẠI NAM CALIFORNIA:

Vào dịp lễ Thanksgiving vừa qua, khoảng 50 bạn đạo đã lên TV Vĩ-Kiên trao đổi kinh nghiệm tu học cùng huynh Nguyễn Phương Yên và tỷ Thanh Nguyên.

Ngày đầu năm 1990, khoảng 40 bạn đạo cùng tham dự, tại TV Vĩ-Kiên, 3 ngày thiền, tịnh khẩu và nghe băng giảng của Đức Thầy.

IV. NHÀ IN VÔ-VI:

* Cuốn Thư Từ Lai Vãng, tập 2, đã in gần xong. Các giai-đoạn kế tiếp đang tiến-hành và cần thêm sự tiếp-tay của các bạn đạo địa-phương trong việc: cắt, xếp trang, nhập và kiểm trang, trước khi đóng.

* Nhà in Vô-Vi còn tồn trữ rất nhiều kinh sách: Thượng-Đế Giảng Chơn Lý (tiếng Việt và tiếng Anh), Tôi Tâm Đạo, Tu Chư em, Thiên Đàng Du Ký, Luân Hồi Du Ký, Đồi Đạo Song Tu, Nấu Ăn Chay, Vấn Đạo Đại Cương, Phép Xuất Hồn, Văn-Tự Vô-Vi, Kinh

A-Di-đà, Phụ Ái Mẫu Ái, Tình Trong Bốn Bể, Cõi Vô Hình và Vô-Vi Pháp.

Các T/Đ, T/T cần thêm sách, xin liên-lạc về Ban Phân-Phối, nhà in Vô-Vi.

* Theo sự yêu cầu của nhiều bạn đạo, nhà in sẽ tổ-chức buổi thiền chung hàng tuần vào sáng Chủ-Nhật, từ 11 giờ tới 12 giờ, cho những bạn đạo không lên Thiền-Viện được.

* Ngoài ra, mỗi sáng Thứ Bảy, sẽ có một chuyến xe van chở bạn đạo lên Thiền Viện, khởi-hành tại nhà in lúc 8 giờ 30 và về ngày Chủ-Nhật 12 giờ trưa. Bạn đạo nào muốn đi, xin liên-lạc với huynh Trần Văn Đức, nhà in Vô-Vi (714) 891-0889 hay huynh Trần (213) 839-4516, trước Thứ Năm mỗi tuần để tiện việc sắp xếp.

V. CỨU TRỢ TỶ-NẠN:

Băng nhạc “Mẹ Hiền Yêu Dấu” do Mai An và ban nhạc Hùng Tâm (Houston, Texas), sau đại-hội Long-Vân, đã tổng-kết bán được gần 500 băng nhạc. Số tiền lời thu được là \$2,000.00, đã được anh Mai-Bình, trưởng-ban Bảo Trợ Tỵ Nạn Houston gửi qua Hội Ái-Hữu Vô-Vi Vancouver BC (huynh Vương Thanh Sơn) để bảo-trợ tỵ-nạn.

Trong tháng 11 và 12, Hội Ái Hữu Vô-Vi Hoa-Kỳ đã nhận được số tiền \$4,385. Hội đã nhờ huynh Liêm-Thành, chủ-tịch hội Cường-Đế, cầm tay sang trao cho 3 trại tỵ-nạn ở Hồng-Kông số tiền \$1000.00; và gửi qua Hội Ái-Hữu Vô-Vi Montréal \$3,000.00 để bảo-trợ tỵ-nạn. Xin xem báo-cáo của huynh Hội-trưởng HAHVV Montréal trong số báo này.

VI. THIÊN-VIỆN NHẮN-HÒA:

* Tân Quản-Lý Thiên-Viện: vì phải đi Pháp một thời-gian lâu, nên bạn Nguyễn Trí

Vượng đã xin từ nhiệm chức vụ Quản-Lý TV/V Nhấn-Hòa kể từ ngày 1/1/90, và yêu cầu tu-sinh Nguyễn Văn Long (trước ở T/Đ Tứ-Thông) đứng ra thay thế. Tu sinh Nguyễn Văn Long đã vui-vẻ chấp-nhận trước sự chứng-kiến của bạn đạo địa phương.

* Sinh-hoạt tu học tại TV Nhấn Hòa: Để thực-hiện một trong các lời dạy của Đức Thầy về sự trao-đổi kinh-nghiệm tu học, một số bạn đạo, có mặt trong buổi họp ngày 30/12/89 tại TV Nhấn-Hòa, đã đồng-ý thực-hiện chương-trình trao-đổi tu học nói trên.

Mỗi tháng, một bạn đạo sẽ đứng ra đảm trách chương-trình một lần. Buổi sinh-hoạt đầu tiên sẽ được tổ-chức vào lúc 3 giờ chiều ngày 20/1/90 tại TV Nhấn-Hòa, do tu sinh Nguyễn Văn Long, tân Quản Lý, đảm-trách. Hiện tại đã có trên 10 bạn đạo ghi danh cho chương-trình nói trên.

* Hiện-tình tài-chánh: do sự thiếu hụt về tài-chánh vì tổ-chức Tết Hồi-Sinh (1988), số bạn đạo địa-phương, sau một thời-gian cố-gắng, nay xin bạn đạo các nơi tiếp tay để có thể giúp quỹ trả nợ ngân-hàng và các chi-phí tiện-ích tại TV (khoảng \$800 mỗi tháng).
Chi phiếu xin đề:

Vô-Vi Friendship Association
4104 Goldsby St. SW
Olympia, WA 98502
Tel (206) 357-5675

Thiền Viện hiện có hai tu sinh là huynh Nguyễn Văn Long và Nguyễn Văn Giàu.

VII. PHÂN-ƯU

Xin hướng tâm đến quý bạn đạo qua đời:

* **Tại Việt-Nam:** bác Huỳnh Văn Phiếm (thân phụ, nhạc phụ của tỷ Huỳnh Thị Bạch

Huệ và huynh Lê Văn Hùng, Tây Đức) mất ngày 29/10/89, tại Sài Gòn, thọ 64 tuổi.

* **Tại Pháp:** bác Nguyễn Văn Hai, thân phụ/nhạc phụ của tỷ Nguyễn Thị Yến và huynh Nguyễn Văn Quan, Tây Đức, mất ngày 30/4/89 tại Nice, thọ 71 tuổi.

* **Tại California:** Cụ Trần Thị Lan (nhạc phụ bác Vũ Văn Nhuận) đã nhẹ nhàng ra đi ngày 9/12/89, tại Westminster, thọ 73 tuổi

Trần Trí Phúc (26 tuổi) và Nguyễn Hoàng Hải (24 tuổi), con và rể của bạn đạo Châu Kim Huệ, San Diego, mất ngày 12/9/89 tại mũi Point Loma.

Lá Thư Vô-Vi xin phân-ưu cùng quý tang-quyển và cầu-nguyện cho hương linh người quá-vãng được sớm về miền cực-lạc.

Vô cùng thương tiếc khi hay tin: * Thân phụ/nhạc phụ nhị vị tỷ, huynh Nguyễn Thị Yến, Nguyễn Văn Quan là:

Đại huynh NGUYỄN VĂN HAI, sinh ngày 14/5/1918, vừa tạ thế ngày 30/11/89 lúc 18g30 tại Nice (Pháp)

* Thân phụ/nhạc phụ của tỷ/huynh Huỳnh Thị Bạch Huệ/Lê Văn Hùng là:

Cụ ông Huỳnh Văn Phiếm, sinh ngày 9/8/1926, đã tạ thế ngày 29/10/89 tại Sài Gòn (Việt-Nam).

Toàn Thể đạo hữu Vô Vi Đức xin thành kính phân-ưu cùng tang-quyển và nhị vị Tỷ Huynh. Nguyện cầu hương linh người quá vãng sớm về miền cực lạc.

Đại diện các bạn đạo tại các thiền đường Tây Đức: Đoàn Văn Thuận, Vương Tấn Phong, Tô Trường Xuân, Hà Phước Thảo và Trần Như Sơn.

BÁO CÁO TÀI CHÍNH

	Tháng 11	Tháng 12
THU:		
. Kinh sách	2,412.48	2,855.00
. Video/Cassette	363.00	1,021.00
. Ty nạn	2,130.00	2,255.00

CHI:		
. Nhà in/kho	731.00	958.68
. Dụng cụ in	652.34	737.17
. Video/Cassette	1,615.00	382.19
. Điện, gaz, rác	75.07	74.97
. Điện thoại	23.55	23.59
. Bưu phí	277.82	149.09
. Cứu trợ ty nạn	114.00	3,556.00
. Phí tổn luật sư		450.00
. Bảo hiểm xe		500.00

QUỸ THIÊN VIỆN

THU:	439.00	830.00
------	--------	--------

CHI:		
. Âm thực & gia dụng	368.23	756.00
. Máy xúc tuyết	748.48	
. Điện thoại	135.52	131.01
. Điện	183.54	292.31
. Gas	88.32	61.10
. Thuế T/V		1,361.90

HỘI ÁI-HỮU VÔ-VI CANADA

Kính gửi: HỘI ÁI-HỮU VÔ-VI HOA-KỲ

Bản tin tức: Xin đăng trong Lá Thư Vô-Vi

Tiến đưa năm 1989 và chào mừng năm mới, thiên-đường Montréal tổ chức 3 ngày tịnh-khẩu thiên chung với TĐ Thúc Tâm, những ngày 30, 31 tháng 12/89 và 1 tháng Giêng 1990. Quả là một cơ hội sống chung, tuy ngắn ngủi nhưng tâm hồn thanh nhẹ.

Việc bảo-trợ đồng-bào ty-nạn được tiến hành bình thường. Cho đến nay, Ủy Ban Bảo-Trợ của Hội thực-hiện được 2 đợt: - Đợt 1 bảo-lãnh một gia-đình 6 người hồi tháng 10/89 - Đợt 2 bảo-lãnh trên 10 người trong tháng 1/90 - Đợt 3 được dự-trù tong đệ nhị tam cá nguyệt 1990

Nhờ sự giúp đỡ của Đức Thầy và chư đạo hữu khắp nơi, quỹ Bảo-Trợ hiện giờ được \$24,420, chi tiết như sau:

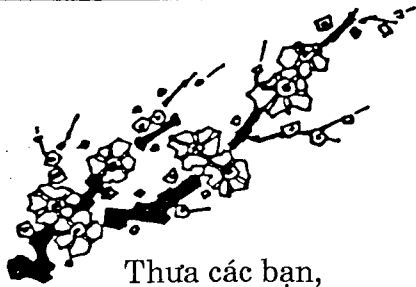
- Đức Thầy giúp :	2.600\$
B/D Nam California :	3.446
" Boston.....	929
" Pennsylvania....	114
" Salt Lake City..	341
" Maryland.....	321
" Seattle.....	1.143
" Úc Châu.....	720
" Bruxelles.....	1.046
" Toronto.....	200
" Montréal.....	13.560

	24.420\$

Montréal, ngày 01 tháng Giêng 1990

Hội Trưởng,

Có Văn Thuận
CÓ VĂN THUẬN

Vui Xuân 1990

Thưa các bạn,

Một năm đã qua, chúng ta đã tham-dự rất nhiều sự biến-đổi và thử-thách từ tâm lẫn thân, từ đời lẫn đạo. Trên đường đi giải-thoát, mọi hành-giả phải tự thức, chúng ta tu để làm gì? Tu để giải-thoát, không phải tu để lệ thuộc. Phải nhớ kỹ điều này:” Tu để tự giải-thoát lập lại sự quân-bình trong nội thức của chúng ta và trở về với căn-bản thanh nhẹ siêu việt giải-thoát, chứ không phải tu để lệ thuộc bởi một nhóm này, một nhóm nọ. Không có điều đó”.

Người Vô-Vi luôn luôn phải tự nguyện hy-sinh tánh hư tật xấu để trở về với căn-bản thanh nhẹ mới tiến tới con đường giải-thoát được. Nhưng một năm qua, sự học-hỏi không ít, chúng ta cũng thành tâm cảm ơn tất cả những gì đã kích-động và phản-động, đã làm cho chúng ta thấy rõ tâm linh là gì? Vật chất là gì? Tranh-chấp là gì? Hòa ái tương thân là gì? Lần lần chúng ta mới hiểu rõ nguyên năng sẵn có của chính chúng ta.

Chúng ta từ trong cái mầm mống thương yêu thanh-tịnh mà ra, thì mọi sự kích-động và phản-động tại thế-gian cũng sanh nở từ mầm mống thương yêu mà ra. Cho nên mọi nơi đã kích-động. Ở thế-gian cảm thấy là phá-phách, nhưng mà trên đường đạo, luật của Trời là phải nhờ mới có tiến. Cho nên một cuộc nhờ thăng hoa thăng tiến như thế đó, mọi người mới thấy rằng cuộc đời là tạm bợ, sự thanh nhẹ là trường-tồn, mới ăn-năn hối-cải, trở về với sự thanh nhẹ của chính họ và tự tu tự tiến. Đó là con đường chánh-pháp.

Nhiều người còn ôm lý-thuyết này, ôm lý-thuyết nọ; dựa kinh này dựa kinh nọ, mà rất

cuộc không chịu cải-tiến nội tâm nội thức, không mượn cái pháp hành để quân-bình tâm thức cơ tạng, thì làm sao chúng ta có thể ôm cái lý-thuyết đó ra đi khi chúng ta tịch diệt. Phải hành thì mới thấy cái mức đi của chúng ta, mức tiến của chúng ta; phải nhờ sự kích-động và phản-động chung quanh, chúng ta mới thấy được chúng ta từ cái mầm mống thanh-tịnh và thương yêu mà ra, thì tất cả, chúng ta chỉ có cảm ơn mà thôi không nên oán trách bất cứ một nơi, không đặt sự thù hận bất cứ cho ai và gieo oan giá họa cho bất cứ người nào. Chúng ta nói sự thật, tìm sự thật để giải tỏa những sự phẫn uất trong nội tâm và tự tiến tới sự quân bình giải thoát.

Cho nên mỗi năm, mỗi năm đều có sự thử thách khi chúng ta còn mang xác phàm, tức là ôm luật Trời. Luật Trời trong cơ tạng thần kinh của chúng ta, luôn luôn thử thách và nhờ cho chúng ta thức tâm thấy rõ phần Hồn đang làm chủ thể xác, không phải thể xác đang làm chủ phần Hồn. Càng thấy rõ phần Hồn làm chủ thể xác, thì cái trách-nhiệm càng ngày càng nặng và phải thực hành đúng mức chứ không dùng lý thuyết. Nói được mà làm không được thì không được. Nói được thì phải làm được. Vị trí nào phải rõ rệt vị trí đó, không có nên lẫn lộn.

Cho nên tôi đã thường nhắc các bạn là học nơi các bạn và ảnh hưởng các bạn. Tôi học và tôi hành, tôi mới ảnh hưởng được. Nếu tôi học nơi các bạn mà tôi không hành, thì không làm sao ảnh hưởng được. Có học thì phải có hành. Cho nên tôi đi các nơi, khắp các năm châu đi đây đi đó, để học, để học cái hành, từ xấu đến tốt, từ tốt đến xấu để cải tiến tâm thức của chính tôi. Và tôi hành triển bất cứ ở lãnh vực nào, từ trước tới thanh, từ thanh tới trước, để cho các bạn nhìn thấy hành động của tôi; thấy sự sáng-suốt thanh tịnh của tôi

nó nằm ở vị trí nào và vị trí của các bạn ở đâu? Cũng ở đó mà thôi, thì các bạn phải lui về trong thanh tịnh và thấy tất cả những gì chúng ta đang ôm ấp, trong tánh xấu, chúng ta phải từ từ giải tỏa nó ra, và tiến tới, mạnh dạn tiến tới; thấy rõ cơ tạng của chúng ta ở thế gian này chỉ có một không hai.

Không ai có thể chế cơ tạng chúng ta ra được, thì chúng ta phải làm những cái gì thật. Có nói có, không nói không. Không nên nói những điều không có và bắt buộc người khác nói rằng người này đã nhìn nhận tôi như thế này, người nọ đã nhìn nhận tôi như thế kia. Không nên. Đó là lợi dụng. Chúng ta không nên nói:” Tôi tu theo thầy Tám, thầy Tám nhìn nhận tôi việc này, việc kia, việc nọ”. Sai. Tôi tu làm sao nói cho mọi người thấy và mọi người cảm thức tôi là đúng thì tôi dìu dắt họ trong giai-đoạn, trong trình-độ đó thôi. Còn nếu tôi tu xa hơn nữa, tôi thanh nhẹ hơn nữa, tôi sẽ dìu dắt họ theo những trình độ khác hơn. Chứ không thể nói đổ thừa cho Phật, đổ thừa cho Tiên, đổ thừa cho Chúa, đổ thừa cho Thượng-Đế chuyển. Cái đó là chuyện sai lầm, mê muội, làm mê hoặc người khác. Không được. Mình phải lo tịnh tâm, thanh tịnh để tiến tới thực hành chơn pháp.

Cho nên, mỗi mỗi của người Vô Vi đều phát tâm, mà trong cái sự phát tâm đó, thế nào cũng có sự đụng chạm. Bởi vì mọi người mang xác phàm thì nó phải có tình đời, có trước có thanh đến với chúng ta, lúc nào cũng có sự đụng chạm. Trong sự đụng chạm đó là bài học để cho chúng ta trực-tiếp thức tâm và dỡ ra những bài học sẵn có trong nội tâm của chúng ta, để chúng ta càng thấy rõ hành động sai lầm của chính mình mà ăn-năn hối-cải, trở về với sự chất phát sẵn có trong nội tâm.

Trong lúc sơ-sanh các bạn đều là chơn thật, mà ngày hôm nay học xảo trá, học trong lý-thuyết này, học trong lý-thuyết kia, lý-

luận này tới lý-luận kia đều dẫn sai tâm thức, nguyên-năng thanh tịnh của bạn đều trở nên động. Vì lý do đó cho nên thực-hành nó khác. Các bạn thực-hành tới đâu, hiểu tới đó thôi. Muốn thêm một chút cũng không được. Phải cố gắng hằng đêm lo tu luyện, thực-hành thì nó mới đến cái chỗ kêu bằng sáng-suốt hơn. Sáng-suốt hơn bạn thôi chứ không phải sáng suốt hơn người khác được. Người khác người ta có khả-năng tu bao nhiêu nghìn năm, người ta có một khối óc nhìn là hiểu tất cả, thì chúng ta làm sao hơn người ta được. Cho nên chúng ta phải thấy rằng chúng ta cần sửa lấy chúng ta để tiến.

Cho nên người tu Vô-Vi không nên dụng lý-thuyết, lý-thuyết người kia, lý-thuyết người nọ. Ở ông kia ông tu trước, ông nói như vậy, bây-giờ tôi bắt chước ông tôi làm không được. Tôi phải nhìn như vậy và tôi đã đạt kết-quả ở chỗ nào, tôi mới nhìn rõ tôi tu còn yếu, tôi phải lo. Tôi lo trong cái gì? Tôi lo trong sự thanh tịnh của tôi. Tôi còn thiếu thanh tịnh. Tôi thiếu thanh tịnh là tôi còn thiếu trí. Mà người thiếu trí chỉ mê vào sự tranh-chấp hơn thua, rồi dẫn sai khối óc thần kinh, làm cho mình càng ngày càng rối loạn, gia cang bất ổn, tâm thân không yên và tranh-chấp những điều vô lý, không giải-quyết được một việc gì cho cá-nhân hết, chỉ rước cực khổ ở trong cuối cùng mà thôi.

Cho nên ngày hôm nay, tôi lại trở về với các bạn bởi âm thanh của tôi, ngày hôm nay tôi cũng được khỏe mạnh và về bàn bạc với các bạn vấn đề tu học của chính chúng ta. Chính chúng ta phải thực hành là điều cần thiết nhất. Nếu chúng ta không thực hành thì chỉ tạo sự mê loạn mà thôi.

Cho nên mỗi năm phải có những cuộc nhồi quả, thử thách thì các bạn mới thấy rõ rằng các bạn có khả-năng, thực sự có khả-năng. Khi mà các bạn chán rồi, có nhiều người thậm chí chán Vô-Vi rồi, tôi lui về nhà tôi tu

tôi thiền. Đó, họ lui về cái thanh tịnh rồi họ lập đạo này đạo nọ. Luôn luôn khối thanh tịnh cảm ơn họ và thấy họ được phát triển. Và khi họ giữ một cái thế lập một cái đạo để độ đời, thì tự nhiên họ phải bảo-vệ cái thế đó và họ phải làm cho cái thế đó ngày một tốt hơn. Cho nên Vô-Vi là đa dạng không phải một nhóm người nhỏ, tôi đã thường nói. Mọi trạng thái đều có thể thực-hiện trở về với không không thanh nhẹ. Thì Vô-Vi đâu có phải một nhóm làm chánh-trị, một nhóm để đả phá người khác, nhưng là một nhóm tự đả phá mình, tự sửa mình để tiến hóa lên, đi tới con đường giải-thoát rõ rệt. Đã có một cái pháp là một kỹ-thuật để sửa cơ-năng nội tạng nội tâm của chính chúng ta. Cơ-năng nội tạng nội tâm của chúng ta vì hướng ngoại quá nhiều, tạo động quá nhiều, lôi cuốn không khác gì con trâu bị xô mũi cột trong một gốc cây la làng mà thôi.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta hiểu được rồi, chúng ta bị xô mũi cột ở trong gốc cây la làng thì chúng ta phải lui về thanh tịnh, nhịn-nhục chấp-nhận. Chấp-nhận chúng ta mới tiến được, nếu không chấp nhận làm sao chúng ta tiến được.

Nhưng ngày hôm nay các bạn thấy những cơ đồ như Thiền viện này kia nọ, thiền đường là đều do sự phát tâm của hành giả mà thôi. Tất cả hành giả của Vô-Vi đều phát tâm bỏ công bỏ của. Cho nên ở thế gian rất kỳ lạ: cái nhóm người này in sách chỉ phát không, cái gì cũng cho không, không nói gì về vấn-đề tiền. Chắc ai giúp đây? Sau lưng có ai giúp đây? Có nhóm chánh trị nào giúp đây? Kỳ thật không có. Cái tâm con người phát ra thì việc làm lúc nào cũng tốt đẹp. Người nào cũng bỏ công bỏ của làm một việc tốt đẹp cho những người kế tiếp.

Cho nên chúng ta đã tu, hy-sinh tánh hư tật xấu để cho những người kế tiếp có cơ hội tu là sao? Là chúng ta hung hăng, chúng ta

tranh chấp, chúng ta mê chấp, bây giờ không còn hung hăng, không còn tranh chấp, không còn mê chấp nữa thì phải là ảnh-hưởng cho người kế tiếp không? Người kế tiếp được tu, họ thấy cái hạnh đó họ mới bắt chước họ tu.

Không còn sự mê chấp mới là người tu, còn sự mê chấp là không phải người tu. Người đó còn mê chấp là người đó chỉ trói buộc. Nghiệp tâm của họ càng ngày càng khổ, tràn lan những gai góc trong nội thức, không có phát-triển được.

Cho nên chúng ta tu là chúng ta giải-thoát những điều đó và chúng ta quán thông những điều đó qua một giác thiền giác, khai mở tâm thức.

Cho nên tất cả những bạn đạo Vô-Vi hiện tại có thiền viện, có thiền đường, nhưng một ngày nào không còn thiền viện, không còn thiền đường thì các bạn lui về đâu?

Thiền viện nơi tâm bớ bạn hiền, tâm các bạn có rồi, các bạn phát tâm đã làm được việc vật chất mà các bạn chứng kiến được. Tôi phát tâm tôi làm được một ngôi thiền viện thì tôi là người có tâm, tôi lui về với tâm tôi tìm cái chơn tâm tôi tu trong thanh tịnh thì bất cứ góc nào cũng có người Vô-Vi.

Cho nên năm nào cũng là năm thử-thách, giờ nào cũng là giờ thử-thách, phút nào cũng là phút thử-thách, giây nào là giây thử-thách, thì lúc đó chúng ta mới đi tới chỗ quán thông.

Cho nên các bạn đã nhiều rồi, trong gia-đình, anh em bà con, xã hội, đủ chuyện hết. Không ngày nào các bạn yên. Tôi đã nói rằng:” Chiếc thuyền nguyện đi về Bến Giác thì thuyền phải bị nhồi quả hơn, bị sóng đập nhiều hơn mới vượt qua trùng dương, mới trở về Bến Giác được. Sự kích động và phản động

của trường đời không khác gì sóng đập chiếc thuyền giữa biển cả, thì chiếc thuyền mới có danh kêu bằng Thuyền Về Bến Giác.

Cho nên các bạn với cái tình cảnh vợ chồng, con em trong gia đình luôn luôn có xảy ra những chuyện kích động và phản động, không có một gia đình nào tránh khỏi. Tỷ phú cũng lo âu vì tiền, bị nhồi vì tiền bạc, vì sao? Ôm địa-vị, ôm sự cao sang, ôm sự giàu có. Thiếu tiền là khổ. Đó, bị nhồi quả bởi tiền, rồi mới có cơ-hội thức tâm. Chứ mỗi mỗi một cử, một động trên mặt đất này đều là Thượng-Đế đã an bài trật-tự để cho con người bước sai một phút, một giây mới thấy nhồi rõ ràng. Mà người đạo có nhồi bao nhiêu họ thấy họ thăng hoa được. Người trở về tu rồi, buông bỏ rồi thì có nhồi bao nhiêu cũng là một cơ-hội đưa chiếc thuyền tiến tới mà thôi, không bao giờ chiếc thuyền bị thụt lùi.

Cho nên người đời sai lầm, dùng cái óc thiếu trí nghĩ rằng tôi phá người đạo thì người đạo sẽ tiêu. Không bao giờ có chuyện đó. Người đạo buông bỏ chuyện đời mới tiến về đạo, mà tiến về đạo trở về với chơn tâm thì không bao giờ bị những trở-ngại như những người thiếu trí ô phàm nghĩ rằng người đó sẽ tiêu. Không có, không có chuyện đó. Các bạn đừng có lo. Phần Hồn của người ta, người ta đã lo được rồi thì phần xác đâu có nghĩa lý. Cho nên họ chỉ hy-sinh thực-hành, dẫn thân để coi thử cái xác này có phản trắc phần hồn không? Nếu họ còn mê chấp, còn tranh chấp là cái xác đã phản-trắc phần hồn. Mà cái xác không còn mê chấp và thuận theo nguyên-lý của vũ-trụ để thăng hoa, thì không bao giờ còn sự mê chấp.

Cho nên tu phải tu trong kinh sống. Thời buổi này phải ở trong kinh sống. Các bạn thấy không, sự tiến-hóa của điện-tử càng ngày càng tiến hóa mà cũng nằm ở trong cái mầm mống của sự thương yêu, mầm mống của sự tha thứ, mầm mống xây-dựng của cả

cần-khôn vũ trụ. Cũng bấy nhiêu câu chuyện đó mà nó biến thể ra mà thôi. Hồi xưa có điện năng không? Con người ở trong rừng có điện năng không? Nếu không có điện năng làm sao thấy đường mà khai phá được một cái thế giới hiện tại? Khối óc con người đã có điện năng rồi. Điện năng này liên-hệ với cả vũ trụ, cả cần khôn vũ trụ chứ không phải điện năng như của nhà đèn phát ra trong phạm-vi giới-hạn của thế gian.

Cho nên phạm-vi giới-hạn của thế gian bây giờ biến chế ra này kia kia nọ cũng nhờ nhà đèn cung cấp điện nó mới thể hiện ra như vậy. Còn con người không phải như vậy. Con người có khối óc, có thần kinh, có điện năng sáng suốt, trong giây phút thanh tịnh thì tỏa ra những nguyên-ý sáng ngời, tốt đẹp, hướng thượng, giải-tỏa, làm cho nó thanh nhẹ, an vui cõi mở. Chớ không phải lý-luận giúp nó được đâu.

Những người đau-khổ tới than với bạn, bạn khuyên đông khuyên tây. Không được. Nó phải đau-khổ, rồi nó bị nhồi rồi, nó bị bệnh hoạn, rồi lúc đó nó mới biết ăn-năn. Người đời nó vậy đó. Cho nên nhiều người biết đạo, nhiều bạn mở trí được, muốn đem cái hạnh của mình ra hy-sinh cho đời, nhưng mà đời không chấp nhận. Nó đâu có thấy đạo mà nó chấp nhận. Chừng nào nó khổ thiết khổ, nó bơ vơ một mình, lúc đó lời nói của bạn mới có giá-trị. Nó bị đau đớn thân xác nó, nó bị tử thần uy hiếp nó, lúc đó các bạn mới độ nó được.

Cho nên chúng ta còn khỏe mà đã biết tu là chúng ta đã am hiểu nhiều kiếp rồi. Những cái tình cảnh đau khổ đó chúng ta đã nếm nếm đủ thứ hết rồi, qua rồi, qua rồi. Qua nhiều kiếp rồi chúng ta mới biết tâm một con đường đạo, tu tắt trở về với sự quân-bình sẵn có của chính mình. Nếu chúng ta thiếu quân bình, đừng có nói đi đâu, đi vô nhà thờ ông Cha giảng, chúng ta không hiểu ổng nói cái

gì. Thiếu quân bình, vô chừa ông Thượng Tọa giảng một tràng kinh mình cũng không hiểu ông nói cái gì. Mà thiếu quân bình, nghe chim hót cũng không có thích thú. Đó thiếu quân bình, nhìn cái hoa, chúng ta cũng không thấy cái giá trị và sự hiện-diện của Thượng-Đế ở đó.

Cho nên con người chỉ khao khát có quân bình mà thôi.

Ngày hôm nay chúng ta tu, mượn cái pháp này để lập lại quân-bình sẵn có, tâm lẫn thân của chúng ta, để chúng ta am tường mọi sự việc: từ cọng cỏ cho đến vũ trụ thiêng liêng. Ngồi đây, hiểu hết trong thanh nhẹ, thật sự thương yêu. Mọi người đều từ trong cái đại thanh tịnh mà triết ra xuống thế gian, từ trong cái mằm mống thương yêu mà ra.

Cho nên, tôi đã thường nói rằng có nhiều người rửa, cũng trừ tôi cho tới chết mỗi đêm. Gia đình họ đến báo cáo với tôi, muốn thấy tôi trả thù. Nhưng mà tôi trả lời không được. Những người đó là những bạn thân của tôi, không được động họ. Họ trừ tôi chết vì họ thương tôi, họ đã phát hiện được sự thương yêu đối với gia đình họ. Vì chồng họ tu, họ sợ chồng họ điên, họ trừ cho tôi chết vì thương yêu chồng. Vì thương yêu chồng mà trừ cho ông Tám chết. Nhưng mà ông Tám không chết thì lúc đó họ mới hiểu rõ ông Tám là người bạn thân, và họ sẽ quý ông Tám.

Cho nên ở đời này những người nào kích bác, hăm he, phá quấy tôi, tôi không bao giờ lo. Tôi càng phải thương yêu họ nhiều vì tôi thấy họ là tôi. Vì những cái bản chất đó con người ở thế gian ai cũng có, vì họ chưa mở mà thôi. Cái tánh hung hăng của tuổi trẻ, tánh hung hăng của người thiếu trí thì lúc nào cũng phải như vậy đó thôi. Rồi một ngày nào nó đủ trí, nó cũng như trong một lớp học, anh em tất cả, không có ai ghét ai được, khi trình-độ tương-đồng với nhau.

Cho nên nhiều người cũng có viết thư cho tôi, tính cho tôi bể gân máu, hư cái não, thần kinh loạn. Nhưng mà rốt cuộc, ngày hôm nay tôi cũng vẫn bình-tĩnh và tôi cũng vẫn thương yêu họ. Vì họ quá thương yêu tôi, họ mới sợ tôi đi nhầm đường lạc lối, tất cả những bạn đạo nhẩn nhủ, sợ tôi hư, sợ tôi thất bại, vì quá thương yêu.

Đó là tình đời mà thôi. Còn tình đạo đừng có nên sợ. Người đạo có thất bại bao nhiêu cũng không sao, nằm ngoài đường chết cũng không sao, cho ruồi bu kiến đổ cũng không sao. Nhưng mà phần Hồn họ được ngao du tiên cảnh là đủ rồi. Cho nên các bạn thấy vậy mà không phải vậy, cho nên không có lo âu như chuyện đời. Ở thế gian có nhiều chế độ, có nhiều thay đổi. Những người mà đứng vào tuổi 67 của tôi, thì thấy rõ nhiều cuộc đời thay đổi, từ quê hương xứ sở. Tình-trạng thay đổi nhưng mà người hiện tại cũng vẫn còn sống. Mà chưa hiểu tu cũng vẫn còn sống, còn người tu giải thoát được, các bạn nghĩ thế nào. Nó lại phải cảm ơn tất cả mới thấy rõ rằng lấy oán làm ơn rất rõ ràng.

Các bạn thường đi chùa nghe các vị Thượng Tọa giảng “lấy oán làm ân”. Ngày hôm nay các bạn qua nhiều cơn nhồi quả, các bạn mới thấy lấy oán làm ân. Người ta càng kích động bạn nhiều chừng nào các bạn lại càng lui về thanh tịnh tu nhiều chừng đó. Thì nhờ ai mà các bạn được tu. Tu rồi các bạn lại được thức. Nhờ ai các bạn được thức? Phải nhờ những vị đó không? Đó, những vị đó là những vị yêu quý trong đời của chúng ta. Cho nên chúng ta không nên gieo thù hận trong óc của chúng ta, tiết ra những độc chất và nghĩ những chuyện ám hại họ trong lúc họ không hiểu. Họ nghĩ chuyện ám hại mà chúng ta phải giàu lòng tha thứ, thì tình huynh đệ mới có cơ-hội giao-cảm, mới có cơ-hội chung sống hòa bình trong vũ trụ này. Những cơn thử thách đó là những bài học rất

quí báu. Cho nên các bạn nên bình-tĩnh lo tu học.

Một năm qua, một năm đến. Rồi một năm qua, rồi một năm đến. Rồi chẳng có năm nào qua, chẳng có năm nào đến thì các bạn mới thấy hạnh-phúc an nhiên tự tại, chẳng có cái gì phình gạt chúng ta được cả. Không có Tết Noel, không có Tết tây, Tết ta gì hết. Có cái tâm mà thôi. Cái tâm các bạn thanh nhẹ là lúc nào bạn cũng ở trong một vị-trí rõ rệt trong vũ trụ và làm việc hữu ích cho vũ trụ chứ không bao giờ bị kẹt. Đừng có nhầm lẫn trong lối này và đường kia, rốt cuộc là hại mình mà thôi.

Tôi đã nguyện tử vì đạo, tôi mới đem thân xác đi khắp các nơi với tuổi tác này. Sau khi nói cuốn băng này có chết đi nữa cũng vui, là các bạn yên tâm. Cho nên các bạn thấy rõ cái đường đi của một nhân sinh tại thế rất có giá trị, có một khối óc rõ ràng, có một khối thần kinh rõ rệt, có sự liên-hệ vô cùng với càn-khôn vũ-trụ, mà không biết tự-thức tự xây-dựng lại tạo sự trì-trệ và chậm tiến cho tâm lẫn thân của chính chúng ta.

Cho nên nhiều giới ở bên ngoài nhìn vào Vô-Vi thấy cái đám này sao không thể hiểu nổi. Thấy nó tan nó tiêu rồi nó tụ lại. Chuyện kỳ lạ từ mấy chục năm nay từ Việt-Nam ra đến đây. Không ai chịu làm, ai cũng muốn chiêm ngưỡng Đức Phật, ai cũng muốn cúng Tiên, cúng Thượng-Đế, cầu xin Thượng-Đế mà không chịu tự hành để dâng cho Thượng-Đế, không chịu tự sửa để tiến tới học hỏi những cái nguyên ý của Thượng-Đế đã an bài. Chư Phật đã giải thoát, rêu chư Phật đến đến làm gì? Mình phải tiến tới, hành khổ. Khổ càng khổ càng ngộ được Phật lý.

Cho nên người đời bị sai lầm. Lúc khổ thì vô chùa xin xâm, cúng thầy quỳ lại. Lúc sướng thì khinh miệt nhà chùa. Đó là chuyện sai lầm tự dẫn sai mình mà thôi. Vì đồng tiền,

vì ngoại cảnh, vì của, Nhưng mà không biết của có thể cứu chúng ta được không? Không hiểu của có thể giúp phần Hồn chúng ta giải-thoát được không? Tại sao không làm, tại sao không sửa, tại sao không đạt tới sự quân-bình sẵn có của chính mình, đâu có xưng của ai đâu?

Lúc các bạn giáng lâm xuống thế gian là quân bình, vui vẻ, nụ cười tươi như hoa. Bây giờ thì tràn đầy sự thử thách, méo mó, không vui và khổ buồn hận, đủ chuyện hết. Những cái khổ buồn hận đó chúng ta có thể đem đi được không? Lúc ta chết ta mang đi được không? Tại sao chúng ta không mang đi được? Tại sao chúng ta phải ôm nó để làm gì? Ta phải hy sinh, bỏ nó đi, không có mang cái bản chất đó nữa thì chúng ta mới đạt tới sự thanh nhẹ kêu bằng giải-thoát. Nếu cứ mãi mãi ôm như vậy, nó biến thành cái tánh hư tật xấu, thì bệnh do tánh sanh. Cái bệnh nó càng ngày càng trầm trọng thêm và khổ thêm. Mà hy sinh nó rồi thì thấy vui và hạnh phúc. Đường nào hay thì chúng ta chỉ chọn một trong hai mà thôi.

Cho nên mỗi năm Vô-Vi đều có Đại-Hội là do sự phát tâm của mọi người. Tôi dùng mấy trăm đồng bạc này, một ngàn hai ngàn này, tôi đi xài bậy cũng hết. Nhưng mà một ngàn, hai ngàn này tôi đi Đại Hội, tôi gặp anh em, trong cái tình thương nó không phải là lời nói. Tình thương nó là nguyên-ý thanh-nhẹ của mọi người đóng góp cho vũ trụ. Cho nên chúng ta đến đó chúng ta hưởng cái thanh khí nhẹ nhàng trong ba ngày mà thôi. Mà về nhà làm không được, không có, mất đi. Tại sao? Thì chúng ta thấy rõ chúng ta phải làm mới có. Tại sao chúng ta tới Hội trường ngày Đại-Hội ý niệm niệm Phật rõ ràng và khối óc được lâng lâng đi lên và tâm thân được nhẹ? Mọi người hưởng thượng. Một nhóm người hưởng thượng thì thanh quang của họ hưởng thượng để thừa tiếp cái thanh quang của vũ trụ. Nó thanh nhẹ, cái giá trị nó ở đó,

không thể đếm được, không thể mua được, không thể bán được. Vì đó họ mới nao núng mà tổ chức Đại hội chứ không phải tôi muốn. Các bạn muốn, tôi chỉ tới phục vụ và đóng góp cũng như các bạn mà thôi. Chứ không phải là tôi muốn. Tôi muốn có lợi gì cho tôi? Chỉ có đóng góp. Trong ba đêm Đại-Hội đã phải thức trắng đêm để tham thiền và xây dựng những gì cần-thiết trong cái cơ-hội đó. Những bạn thanh nhẹ cảm thức được, những bạn chưa thanh nhẹ thì cảm thấy vui mà thôi.

Cho nên ở đời này họ bị uyển chuyển trong vật chất, tình đời sanh khắc thì mọi người đang bị giam hãm trong cái cơ tạng này không khác gì ngũ hành sơn. Kim mộc thủy hỏa thổ đang bị giam. Muốn thì muốn dữ lắm, nhưng mà không có thoát được. Không khác gì ông Tôn Ngộ Không bị giam trong ngũ hành sơn. Mà không biết ăn năn hối cải trở về thanh tịnh thì không bao giờ thoát khỏi ngũ hành sơn. Cơ tạng các bạn là ngũ hành sơn: kim mộc thủy hỏa thổ, nước lửa gió đất, mà không thanh tịnh là không thể thoát khỏi cái ngũ hành này, lại bị giam trong ngũ hành sơn. Không có cái lý-thuyết nào mà giải quyết được. Chỉ có hành giải tỏa cảm thức trong sự kích động và phản động từ trạng^{thái}/một, từ tế bào một, từ sơ thục một. Mọi sợi thần kinh trong khối óc của các bạn phải giải-tỏa nó ra, trong thực hành, thì lúc đó các bạn mới trở về vị-trí của một vị y sĩ sáng suốt. Các bạn biết lấy được cái nguyên-năng của thanh quang vũ trụ về điều trị cơ tạng các bạn thì lúc đó các bạn mới thấy rằng trường sinh bất tử, phần Hồn các bạn triền-miên thanh nhẹ. Cần là cần trị cho phần Hồn được giải-thoát, cần trị cho phần Hồn được thanh nhẹ, cần trị cho phần Hồn được giải-tỏa tất cả những bệnh nặng từ kiếp này tới kiếp kia, kiếp nọ, thì chỉ có hướng thượng thanh quang vũ trụ mới trọn lành.

Cho nên những bạn tu trung tim bộ đầu rút lên, nghe qua âm thanh giảng dạy của tôi thì cảm thấy bộ đầu rút nhẹ, đó là các bạn tiến về thanh quang, được điều trị bởi thanh quang. Thanh quang sẽ điều trị cho phần Hồn các bạn trọn lành, tốt đẹp, đi đây đi đó dễ dãi trong vũ trụ điển quang thương yêu rõ rệt. Người tu không nghĩ về cái phần điển quang thanh nhẹ xuất phát đi lên là điều kẹt ở trong sự tranh chấp và lý luận mà thôi, không phát triển được. Lấy lý luận người này vá víu một chút, lấy lý luận người kia vá víu một chút mà trong tâm thức không mở thì còn nóng tánh. Mà trong cái nóng tánh đó là thiếu trí, không phát triển được, chặn cái mức tiến. Cho nên chúng ta niệm Nam Mô A Di Đà Phật, nguyên lý đó nó sẽ lập lại sự quân bình tâm thức của chính chúng ta.

Ngày hôm nay các bạn gia tăng thêm cái lay nữa là tất cả những thần kinh được chuyển chạy trong 12 kinh mạch trong cơ tạng các bạn. Nó điều hòa con người không còn tự ái nữa, nó mới vui tiến được. Tâm lẫn thân được điều trị. Hàng ngày các bạn hành cái pháp Vô-Vi này là tâm lẫn thân được điều trị. Chính bạn là y sĩ lo lắng cho cơ tạng, mà lo lắng thuận thiên gia tồn, thuận theo cái nguyên-lý của Trời Phật, sống trong tự nhiên và siêu nhiên.

Cho nên nhiều người nói mà không làm, tự cao tự ái, không chịu lay, không chịu làm, không chịu sửa cơ tạng thì nó phải chuyển về đâu? Chuyển về dục. Dục là gì? Là một cái tội nặng nhất. Dục nó sẽ phạt cho các bạn, nghĩa là nếu con người hướng về dục thì bị phạt 60 năm mới phát triển trở lộn lại được.

Cho nên phải làm sao điều hòa cơ tạng quân bình, không phải ăn nhiều và không phải dục, đâu đó nó điều hòa và phần trí nó luôn luôn thanh nhẹ, trung tim bộ đầu dồi dào ánh sáng, thì các bạn làm gì giận hờn người ta được? Làm gì mê chấp được? Giữ

căn bản mầm mống thương yêu mà thăng hoa, chuyện ai nấy lo, thì thế gian mới có hòa bình. Hỏi những xã hội văn minh, họ được yên ổn hơn xã hội của xứ Việt-Nam là tại sao? Vì xã hội này hướng về vật chất nhưng mà họ lo về vật chất. Mỗi người thất nghiệp đều có lương, đó là vật chất dồi dào, không có sanh chuyện, có sanh chuyện cũng bớt đi. Còn chúng ta hướng về vật chất mà không có vật chất thì nó phải loạn. Còn chúng ta hướng về tâm linh mà không thực hành thì tự nhiên cũng là loạn. Hướng về tâm linh là phải thực hành thì con người nó mới không loạn, mà hướng về tâm linh mà không thực hành thì con người lại trở lại dâm ô. Dục tính càng ngày càng cường, rồi biện hộ cho sự sai lầm đó, rồi tạo cho gia cang bất ổn, càng ngày càng sa đọa đi xuống sự tăm tối rõ ràng, mà nói mình là chân tu. Trật đường rầy rồi.

Cho nên người tu phải thực hành, không dùng cái lý thuyết nào, không dựa trong cái lý luận nào. Sách vở đọc để giải trí một chút thôi, dụng cái thực hành để kiểm mình từ đến đâu rồi hiểu đến đó là mừng cho chính mình rồi, không nên nói thêm, cũng chẳng cần nói bớt. Chuyện của tôi có bao nhiêu đó thôi, tôi phải lo cho chính tôi. Tôi không có lo cho chính tôi, chẳng ai lo.

Bệnh do tánh sanh. Nếu mà cái tánh tôi nó càng ngày càng giận người này, ghét người kia, ghen người nọ, rớt cuộc rồi tôi mang cái bệnh gì? Bệnh thần kinh hay bệnh cancer. Máu huyết không lưu thông được, ứ đọng thành một khối bành trướng thì nó là cancer. Bệnh do tánh sanh, là do mình tạo cái bệnh cho mình mà không hay. Mà lo đâu đó cho nó điều-hòa, cho nó ấm áp, không phải tốn hao nhiều nhưng mà đạt được kết-quả tốt.

Cho nên các bạn càng ngày càng thiền, càng tu, rồi các bạn thấy tôi đâu có xài tiền gì đâu? Thành ra các bạn dễ phát tâm. Có

một cơ-hội giúp-dỡ những người đau khổ bên nhà hay những người ty nạn này nọ là bạn lo trong nháy mắt, xong hết. Mỗi người một chút rồi. Là vì đồng tiền mình dư thừa, không có xài, không có đua đòi, không có đòi hỏi nhiều, thành ra mình được ổn định, mình dư thừa, mình ban bố chớ không có gì hết.

Cho nên người Vô-Vi đóng góp bỏ tiền cho người ta in kinh, cho rồi bị chửi. Những người chửi là những người chưa hiểu, chưa có biết phát tâm là giá trị. Chưa có biết cái phước là cái gì, thành ra đâm ra tranh chấp, rồi chửi đầu này, chửi đầu nọ, rồi tạo cái khùng cho chính mình. Chứ người ta đã làm việc tốt cho xã hội mà thay vì mình cũng là con người trong xã hội mà không làm, đi trách người khác. Chuyện đó là chuyện ngu xuẩn của chính mình mà mình không lo sửa mà lo đi sửa người ta. Càng ngu nó càng đóng cục luôn, khổ thêm.

Cho nên người Vô-Vi không có làm điều đó. Đã từ trong cái đó mà ra rồi, từ cái ngu muội đó rồi, từ sự tranh chấp nhiều quá nhiều rồi, từ cái sự hơn thua quá nhiều rồi, mới đi học cái đường lối Vô-Vi sửa cho chúng ta quân bình lại. Không điều khiển bất cứ ai, sửa mình để ảnh hưởng người khác mà thôi. Đường lối của Vô-Vi trước sau như một, tu sửa để ảnh hưởng người khác mà thôi, không có điều khiển bất cứ một ai. Nếu mà các bạn không nghe lời tôi, có một chút sáng suốt ra điều khiển người khác, tự nhiên các bạn sẽ tạo loạn trong xã hội. Vì bạn sáng suốt hơn người ta mà người ta thiếu sáng suốt, người ta tưởng bạn là Phật, là tiên, rồi bạn điều khiển người ta, rồi bạn nói một đường người ta dịch một nghĩa rồi làm sai, tạo loạn cho xã hội. Còn đường lối của tôi là hồi nào tới giờ tôi chỉ phát tâm bỏ công, bỏ của ra tu mà thôi. Vì sự cực nhọc, khổ cực của tôi đổi chác được đồng tiền để sống, tôi có quyền sống tự do, các bạn cũng vậy.

Còn cái tu của tôi thì tôi phải thực hành, chứ không có nói chuyện không thực-hành. Không có làm con người lười biếng, vi trùng trong xã hội mà nói mình là bánh, không được. Phải làm việc, phải chịu khổ, phải đóng góp. Tu phải đóng góp. Phải làm sao cho mọi người yên vui, đó mới là đúng. Chớ không có tạo con vi trùng ở xã hội.

Ở xã hội phải làm việc. Đi làm bởi bàn cũng phải làm cho người ta chà đạp mình mới có cơ hội thức tâm. Làm biếng mà muốn làm cha là không có được, phải làm việc. Lúc tôi tu, tôi cũng làm việc mười mấy năm, bao công việc của tôi tràn ngập trên đầu nhưng vẫn làm, khổ chừng nào cảm thấy sung sướng. Như ngày hôm nay tôi đi đây đi đó, không phải sướng đâu, các bạn thấy rõ rồi. Khổ! Nhưng mà tôi thích khổ! Khổ để tôi học thêm. Kiếm đồng tiền đi đây đi đó nói cho người ta nghe để cho hiểu. Luyện tâm thân của chính mình để ảnh hưởng người khác. Vì sao? Cơ trời sẽ thay đổi. Mọi người đây rồi sẽ đi Đông đi Tây, đi đây đi đó. Mà không luyện sẵn, không bao giờ thích hợp với hoàn cảnh ở tương lai. Vẫn tu, vẫn thanh nhẹ, phá mê phá chấp, giải tỏa những sự phiền muội sai quấy của nội tâm bất cứ giờ phút khắc nào.

Cho nên mỗi năm, tôi có dịp, đều có dịp nói chuyện với các bạn. Mỗi năm tuổi tác của tôi đều được chùng chất lên, nhưng mà mỗi năm tôi nói ra những lời trật tự thanh nhẹ để các bạn xét coi thử tôi có bị sa đọa hay là tiến bộ. Tôi mong rằng mọi người sẽ biết như vậy, sửa mình tâm thân được an ổn thì mới đem lại cái hạnh phúc cho loài người được. Còn không thể mượn lý thuyết của người nào hết, thực hành để tâm thức mở. Bạn là một người quý nhứt trong càn khôn vũ trụ này. Tất cả đều vì bạn. Tất cả đều xây dựng cho bạn tiến hóa. Tất cả đã đem cho bạn tới một chỗ tuyệt đỉnh tốt đẹp, chớ không có một kích động nào mà phá hoại các bạn, khỏi lo vấn đề đó.

Các bạn biết rõ các bạn từ trong một cái mầm mống thanh tịnh thương yêu mà ra thì tất cả đều đã và đang phục vụ các bạn. Các bạn vui lên, vui trong việc làm, vui trên sự hành hạ của người khác, vui trên mọi sự phát triển của tâm linh. Chứ các bạn bây giờ có gia đình tưởng yên sao? Người cha nuôi một người con từ nhỏ đến lớn, bây giờ lớn nó hành động riêng một mình nó, không cần biết cha nó. Cha nó có buồn không? Nếu cha nó buồn là cha nó còn thấp hơn nó. Cha nó phải vui mà thấy sự phát triển của nó, mà thấy bài học của nó sắp đến và nó phải nhòm lại mặt nó và nó hiểu nó hơn. Người đó mới đúng là một người nghiêm phụ, người cha đành hoàng, người cha quán thông, người cha hiểu biết, người cha tận độ con. Còn người cha mà gay gắt với người con bởi một hành động tự do phát triển của nó thì người cha đó lạc hậu, không bao giờ phát triển theo cái chiều hướng siêu văn minh ở tương lai được.

Cho nên các bạn cho tôi là ba phải, nhưng mà rồi đây các bạn tu rồi các bạn thấy ông Trời còn bốn phải nữa. Cọng cỏ cũng sống được mà, vi trùng cũng sống được mà, con heo cũng sống được mà, con người cũng sống được, ông tiên cũng sống được. Hỏi vậy nếu mà ông Thượng Đế thiếu tình yêu đó thì làm sao phát triển được? Tình yêu của tất cả mọi giới, không phải riêng cho một nhóm người nịnh bợ mà thôi, cho tất cả.

Cho nên các bạn phải nhìn lại các bạn, dòm lại các bạn, thấy các bạn từ mọi trạng thái mà có, không phải một trạng thái tạo thành. Nếu các bạn không chịu hòa tan với mọi trạng thái thì tâm linh của các bạn cũng không bao giờ phát triển được.

Tại sao Vô-Vi đề nghị với các bạn hít cả nguyên khí của càn khôn vũ trụ để làm gì? Chỉ có nguyên khí của càn khôn vũ trụ mới quán xuyên thông suốt trong 12 kinh mạch cơ tạng của các bạn. Khi các bạn làm cho

thông suốt rồi thì các bạn có một thân xác nhẹ nhõm tại thế gian. Tôi người ở thế gian nhưng không phải ở thế gian, nó thanh nhẹ. Thanh nhẹ mới không mê không chấp, không giận không hờn, không buồn không tủi. Đó nó mới đem lại một nền tảng tin yêu, vui vẻ, và thấy cái nơi các giới đều thể hiện tình thương rõ ràng.

Nhìn cái bông trước mắt bạn, ngộ nghĩnh xinh đẹp, ai làm ra? Do đâu mà có? Nó qua những sự điều luyện, nhồi quả, kích động và phản động từ cái hạt giống rồi biến thành một cái cây, rồi biến thành cái hoa, rồi có màu sắc tươi đẹp, dâng cho bạn được tận hưởng sự thanh nhẹ đó, vậy chứ ai đó bạn? Chỗ nào cũng có Chúa, chỗ nào cũng có Trời, chỗ nào cũng có Phật. Qua cơn điều luyện mới thành hình, qua cơn điều luyện mới có phần thanh nhẹ đó. Mà thanh nhẹ đó là trường tồn bất diệt.

Màu nào sắc đó rõ rệt, không có pha lẫn lộn được. Mỗi thứ đều có cái duyên của nó hết. Từ cọng cỏ trước nhà các bạn cũng có cái duyên lành, cái căn nhà hình thành do trí khôn của loài người cũng tạo ra một cái duyên cho bạn thích hợp. Bạn mua nó, bạn ở, bạn sống chung với nó được. Nhưng mà ngược lại tâm thức của các bạn còn buồn khổ, bịnh hoạn, bực bội, ăn không ngon, ngủ không yên. Ở trong nhà thiết tốt mà ăn không ngon, ngủ không yên, tại sao? Lơ hết tiền. Hết tiền mà quên, không biết mình là tham. Người tham nó mới sợ nghèo, có phải vậy không bạn? Tham nó mới sợ nghèo. Cho nên ông Phật nói cái tham trước, mà tham không được nó mới sân si hỷ nộ ái ố dục. Cũng bắt từ cái tham mà ra.

Ta tu ta trở về quân bình, thanh nhẹ, ta mới thấy rõ cái luật nhân quyền của Thượng Đế đã ban, màu nào sắc nấy rõ ràng, không có lộn xộn được. Đó là nhân quyền đó bạn. Nhân quyền của vũ trụ đó bạn. Và nó cả cái

linh quyền nữa. Nó phát triển tới vô cùng, triền miên, triền miên xây dựng tốt đẹp trật tự.

Ngay trong rừng hoang nữa, các bạn thấy có ai săn sóc không? Vẫn có trật tự. Mà tại sao các bạn còn cố chấp, các bạn làm cho cái rừng của các bạn nó ô tạp, nó không ổn định. Lấy cái gì chứng minh? Hồi nào tới giờ các bạn sanh ra đâu có hút thuốc, giờ lớn lên các bạn hút thuốc làm nó ô nhiễm nội tạng. Hồi nhỏ tới lớn đâu có uống rượu, bây giờ cho ngũ tạng uống rượu say mê, ô nhiễm ngũ tạng. Hồi sanh ra đâu có biết ăn thịt, bây giờ nhai ngón mà không biết thịt là gì? Không biết cái hạnh của miếng thịt là gì? Không biết cái hạnh của cọng rau là gì? Ăn mà không biết là người thiếu trí, không chịu xét. Ăn mà không hiểu cái hạnh hy sinh của cọng cỏ, của cọng rau, của miếng thịt, của con cá nó muốn cái gì? Nó muốn tiến tới con người thanh nhẹ, nó muốn có sự hòa đồng thanh nhẹ sống chung hòa bình. Người là chủ của cái tiểu thiên địa này cũng như là chủ của một quốc gia mà không ổn định, biến cái xá vệ quốc này thành ra một chỗ ô tạp tranh chấp. Nghe cái gì vô trong óc là thanh lọc ra sự tranh chấp, bóp méo sự thật, tạo ngu cho chính mình, tạo loạn cho nội tâm. Đó xứ sở không yên, cái tiểu thiên địa này không thông là xứ sở không yên. Cái quốc gia do ai? Do con người tạo mà con người không yên thì quốc gia đó loạn rồi. Có xung danh ông này ông kia ông nọ nhưng rốt cuộc loạn là loạn. Không có được. Không chịu sửa mình, không biết rõ cái mầm mống thương yêu là cái gì? Xây dựng là cái gì? Càng nói bữa rồi cuộc rồi loạn. Nhìn vào cơ tạng các bạn loạn, nhìn vào gia cang các bạn loạn. Do ai? Do người chủ trương sai. Thấy chưa?

Cho nên mỗi người phải ý thức sửa mình tu tiến mới được. Thấy rõ cái luật nhân quả thì mình mới an nhiên tự tại được. Làm sai phải gạt hái sai, phải chấp nhận sai và sửa

sai mới tiến. Nếu không có chấp nhận mình sai và sửa sai thì không bao giờ tiến. Muốn ở trên đầu trên cổ người ta không được. Mình hạ mình xuống học hỏi thì mới ý thức được phần Hồn mình là vô cùng. Các bạn học tới bây giờ 100 tuổi cũng còn nhiều chuyện học, không có hết đâu. Đừng có nói tôi già rồi tôi không cần học. Thiếu một chút là nó mất quân bình. Giờ phút khắc nào cũng phải học, tâm lẫn thân, tâm linh còn quan trọng lắm. Học tới vô cùng thì nó mới khai triển tới vô cùng. Mình xứng là câu "Hồn bất diệt" như kinh thánh đã nói.

Hồn con người là bất diệt mà không biết tu sửa, không chịu học hỏi, mà tự cao tự đại thì không bao giờ tiến tới được.

Có tu có sửa mới ảnh hưởng được người khác. Không tu không sửa không ảnh hưởng được người khác. Nhiều bạn sống theo khoa học, tu rồi mới thấy rõ tôi đã giết bao nhiêu con chuột để thí nghiệm, mổ tim mổ gan. Ngày hôm nay tôi tu thanh tịnh rồi tôi thấy đau lòng vô cùng. Nếu tôi tiến hóa tới con thú, con chuột và bị như vậy tôi nghĩ sao? Đau khổ vô cùng.

Những viên thuốc ở thế gian này trị được ai? Giúp được ai? Xã hội đua đòi chạy theo chỉ giúp được chút xíu đó thôi. Nhưng mà sanh bao nhiêu ngày, sống bao nhiêu ngày, giờ nào phải chết thì giờ đó phải đi. Cối tặc.

Càng tu càng hiểu càng ý thức, càng tu càng ý thức càng ăn năn, thì lúc đó tâm từ bi phát hiện ra, mới cầu nguyện cứu độ chúng sanh, thực hành cho kỳ được tâm lành tánh tốt, thể hiện từ quang tướng niệm những vong linh phát triển để cho nó có cơ hội tiến hóa tốt đẹp hơn. Hướng về khoa học là hướng về cái tâm, nghe được, ngửi được, thấy được, sờ được, mó được, không hiểu về cái phần tâm linh. Nếu hiểu về cái phần tâm linh, những người khoa học mà tu thiền về tâm linh thì

họ sẽ giúp ích cho nhân loại rất nhiều. Họ sẽ làm những chuyện cần thiết hơn thay vì làm những chuyện không cần thiết. Những chuyện không cần thiết là làm cho xã hội ô nhiễm, mà làm cho cơ tạng con người cũng bị ô nhiễm luôn vì hóa chất quá nhiều, nuôi dưỡng thực vật tạo cho cơ tạng bất ổn.

Còn những người tu Vô Vi nó được cái gì? Nó giải tỏa được cái phần trược ô, thanh quang. Khi mà nó hít được nguyên khí của vũ trụ vô, nó cũng giải tỏa được, thì nó cũng đỡ được một phần lớn, sống trong cái xã hội vật chất này. Nhưng mà rốt cuộc những người tu Vô Vi phải trở về tự nhiên hơn, sống cái cảnh tự nhiên hơn. Khi nó thấy cái giá trị tạm bợ của vật chất và nó thấy cái giá trị đời đời bất diệt của tâm linh, thì nó chọn một trong hai. Nó sẽ đi một cách vắn tắt và tốt đẹp hơn.

Cái pháp Vô Vi là một kỹ thuật cho mọi người trở về với quân bình. Nó không phải là một tôn giáo chịu lệ thuộc bởi người truyền pháp hay là lãnh đạo tinh thần nào. Không có vụ đó. Chỉ lo lập lại quân bình tự thức, sống hợp thời, tùy nơi tùy lúc mà phát triển. Tôn giáo nào phải quy về tôn giáo đó. Tin Chúa phải hiểu nguyên lý của Chúa, trật tự của Chúa, sự thanh cao cõi mở đúng mãnh của Chúa, đại hùng đại lực đại từ bi của Chúa. Thượng Đế cũng vậy, Phật cũng vậy, đều là khổ hạnh mới thành Bồ Tát, chứ không phải khi không sung sướng mà thành Bồ Tát, đức tiền lo bạc mà thành Bồ Tát. Không có vụ đó.

Cho nên ở Đông Nam Á thường có chuyện cúng lạy, Rằm tháng 7 là lo lót cho Cô Hồn, lo cúng giấy vàng bạc, nhang khói tùm lum hết để tránh tai nạn. Nhưng mà kỳ thật họ chưa hiểu hết Chơn Lý. Nếu hiểu được Chơn Lý thì lo sửa tâm thân là chánh.

Khi chúng ta tu một môn phái nào, một tôn giáo nào thì đức tin phải tuyệt đối. Rồi

phải xây dựng tâm thân cho nó quân bình thì chúng ta mới xứng đáng là con của một vị chúng ta đã tin yêu.

Vô Vi không phải là một tôn giáo. Nhiều người nói muốn vô để tôi nắm cái tụi Vô Vi này, rồi tôi lãnh đạo nó, xách động nó làm chánh trị. Cái đó là sai rồi. Vô Vi không bao giờ cho một người nào đề trên đầu nó được, không có rủ ren nó làm cái chuyện phá hoại xã hội, giết người vô trách nhiệm. Không làm. Xây dựng, cứu người, hy sinh thì nó chịu.

Cho nên nhiều người không hiểu, thấy Vô Vi phát triển các nơi càng ngày người càng đông, nhưng mà động tới nó thì nó lui về thanh tịnh. Còn vui chơi với nó thì nó nói chuyện, mà động tới nó thì mạnh ai nấy tu, không có vụ lợi dụng. Đem chánh trị vô lợi dụng Vô Vi thì miễn đi, Vô Vi là con người giải thoát, không đi theo những đường lối tối tăm, sát phạt lẫn nhau. Đường lối đó là đường lối lạc hậu, không phải đường lối tiến hóa của tâm linh, không tiến về siêu năng ở tương lai được. Người Vô Vi phải đi về siêu năng ở tương lai, một đường lối rất rõ rệt xây dựng tâm thân, khai triển tới vô cùng.

Cho nên, một năm đều có một năm tiến bộ khác nhau. Một năm đều có một năm cảm thức khác nhau, các bạn thấy rõ đường đi nước bước tâm linh của các bạn. Năm đó mà đi.

Con đường ngắn gọn nhất là giải thoát. Trong giải thoát đó cứu khổ biết là bao nhiêu. Mọi người đều nghĩ như vậy thì cứu khổ biết là bao nhiêu cho cả càn khôn vũ trụ.

Nếu các bạn cần làm một điều cho tất cả mọi điều tốt lành ở tương lai thì phải thực hành mà thôi. Tôi khuyên những bạn đọc sách, lý luận, lý thuyết mà tâm thân không có thực hành, không đạt tới một kết quả gì,

nên cầm cái mồm đi. Lo niệm Phật lo tu, để sớm trở về với ngôi vị rõ rệt để ảnh hưởng chúng sanh. Đã có đường lối trong tâm thức, đã có ngôi vị ở Thiên Đình cũng quên về để lo tranh chấp ở bên ngoài, uống cho một kiếp làm người.

Cơ hội cuối cùng mới được người tu Vô Vi, ngu đời ngoan đạo, có tiền dám hy sinh tiền bạc cho người khác, dám in kinh sách cho người khác. Nhưng mà về đạo của nó thì không bao giờ biết tắc nghẽn. Cho nên người đời nhìn vào tướng đám này là đám người làm chánh trị. Nhưng mà không phải, những người này từ trong mùm mống chánh trị mà ra và trở về với thực chất của chính họ, để tiến hóa mà thôi. Không có nịnh bợ ai và chả có sợ ai, chỉ sợ mình ngu muội mà không chịu tu mà thôi.

Cho nên đường lối tu hành của Vô Vi là cần thu lượm thực chất của hành giả chứ không cần những lý thuyết u ơ nữa. Thực hành để tâm thân khỏe mạnh, tránh kiện để phục vụ xã hội, đàng hoàng hơn xưa, thật thà hơn xưa, cởi mở hơn xưa. Đó là con người Vô Vi, không có ôm giai cấp, không có ôm địa vị, mới thật sự hy sinh được tánh hư tật xấu. Còn ôm địa vị là còn khổ, tinh thần chung xây dựng cho chung là tốt.

Thế gian đã bao nhiêu năm điều luyện, kích động và phản động, tạo ra luật lệ đầy đủ cho thế gian là đầy đủ lắm rồi. Khối tự do có luật của khối tự do, Cộng sản có luật của Cộng Sản. Đầy đủ hết rồi, nhưng mà giải thoát chưa làm được.

Ngày hôm nay chúng ta tu để chi? Để được cơ hội giải thoát về phần Hồn của chúng ta. Phần Hồn chúng ta yên thì xác chúng ta sẽ yên, mà Hồn chúng ta bất ổn thì xác chúng ta sẽ động loạn.

Tới ngày hôm nay, tất cả thế giới đang tìm điện năng của con người. Bây giờ các bạn nhìn lại các bạn thấy các bạn có điện năng, có khối óc của các bạn không? Ngồi đó lẳng lẳng rút bộ đầu, đó là điện năng các bạn liên hệ với vũ trụ. Nếu không có liên hệ với vũ trụ làm sao nó rút bộ đầu các bạn được? Mà khi bộ đầu các bạn rút, có gì hãm dọa các bạn được không? Bom nguyên tử cũng coi như không. Thấy sức mạnh của tâm linh là vô cùng.

Cho nên các bạn cố gắng thực hành trong trật tự thanh tịnh đời lẩn đạo. Đời thì mình làm sao cho nó đâu đó theo luật lệ hiện hành, đâu đó cho đúng đắn, luân lý xã hội cho đầy đủ. Còn đạo phải làm sao cho thăng hoa cho tới điển giới thanh nhẹ, giải thoát. Chúng ta thấy rõ rằng chúng ta đang bị giam trong cái ngũ hành sơn, trong cái khám tẩm tối của thể xác này. Nhắm con mắt mà không thấy gì hết, không thấy được Hồn, không thấy được nội thức, không thấy được nội cảnh, không thấy được núi non trên bộ đầu mình, là mình tẩm tối rồi.

Cho nên ngày hôm nay thấy khám phá ra được rồi. Nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật thì khi chúng ta khám phá ra được nguyên lý đó thì có thể mở khối óc của các bạn, và các bạn thấy được cảnh núi non hùng vĩ trên khối óc của các bạn. Cơ tạng của các bạn sáng choang không có thiếu những cái gì của vũ trụ có, chỉ thiếu có công của các bạn. Gia công công phu, gia công khai triển, gia công trở về thanh tịnh thì các bạn mới tìm được sự sáng suốt đó, cái hạt kim cương đó, cái hạt kim cương vô tận và bất hoại đó là chính bạn chứ không ai hết. Nhắm mắt nhìn được cái hạt sáng phóng ra đó là Hồn của bạn, thực chất của bạn, là vô cùng.

Lúc đó các bạn đứng vô trường hợp nào cũng khai triển hợp thời, con người đa dụng

không phải ở một góc, làm việc bất cứ ở nơi nào.

Tôi mong rằng những bạn đạo Vô Vi càng ngày càng tu, phát triển, đi đây đi đó, giữa tâm linh và vật chất phát triển, giữa con người và con người. Đó là kinh sống. Các bạn học ngay trước mắt, trong chuyến đi của bạn, từ trên máy bay, từ dưới chiếc thuyền, từ trên xe lửa. Các bạn thấy trí khôn của loài người đã thành đạt nhiều việc. Ngồi lại với nhau xây dựng tốt đẹp mà khối Vô Vi sẽ hy sinh rất nhiều, không nghĩ quyền lợi cá nhân nhưng mà nghĩ quyền lợi ích cho chung, xây dựng cho chung, làm thành quả, làm việc cho người kế tiếp và tu cho người kế tiếp được tu. Đó là nhiệm vụ của người Vô Vi, thì các bạn nhìn vào đâu cũng là đẹp, việc làm nào các bạn cũng không chê, từ nhỏ cho tới lớn, việc nào cũng là hữu ích cho chúng sanh, cho xã hội. Càng làm càng thích thú, càng làm càng vui, càng làm càng cởi mở, nhưng không có đòi hỏi quyền lợi cá nhân quá nhiều. Sự đua đòi là sự thất bại, sự đua đòi là tạo mê chấp, sự đua đòi là tạo khổ cho chánh tâm, không phát triển; mà sự hỷ xả cởi mở là chơn tâm được mở, tha thứ và thương yêu là vui. Hạnh đó là hạnh Bồ Tát.

Ngày nay các bạn chưa phát triển được. Các bạn nghe tôi nói chừng nào tôi mới được. Nhưng mà các bạn làm các bạn mới được. Các bạn thấy ở Việt Nam, các bạn nói:” Chừng nào tôi mới có cơ hội lái chiếc xe hơi?”. Các bạn nói:” Chừng nào các cô gái ở Việt Nam mới có cơ hội lái xe hơi? Các ông mới lái được chứ các bà làm sao lái được?”. Bây giờ các cô, các bà ra đây chạy xe ào ào.

Chỉ có cơ hội hành là được à. Mà các bạn có cơ hội tu mà không chịu thực hành thì làm sao tiến? Tu là phải hành, tu mà không có hành là không có tiến. Chỉ có nói thôi là không có tiến. Không tiến thì nhìn đâu? Bệnh tật, tầm lum hết. Tại không hành. Mà

hành thì không có. Nó thanh nhẹ. Không có gì quan trọng hết. Lúc nào cũng vui, lúc nào cũng mừng cho nhơn loại được một cái pháp thanh nhẹ để học hỏi. Ngày hôm nay tôi rất bệnh, tôi tu Vô Vi, tôi thực hiện mấy chục năm. Ngày hôm nay có một số người phát tâm ra thực hiện, nhìn lại là Vô Vi Chính Thống hay là Vô Vi gì đó, cũng quý lắm. Ra làm đi, ra hành đi, giúp đời đi, mừng lắm, quý lắm. Bốn tỷ người, làm sao có nhiều người làm mới tốt. Một người không làm được. Nhiều nhóm, nhiều người ra làm được; rồi người ta sẽ giáo dục, giữa con người giáo dục con người, con người mới có cơ hội phát triển.

Các bạn chưa làm đạo, chưa thấy sự khổ tâm của đạo. Nhưng mà sau sự khổ tâm của đạo là các bạn mới tiến được nhiều hơn. Các bạn đem tin lành cho họ, các bạn xây dựng cho họ, những nhà truyền giáo, những cậu trẻ như bên Cơ Đốc giáo, bên Công giáo cũng đi khuyên giải người ta, lo đọc kinh, này kia kia nọ, tin Chúa, cũng bị bạc đãi tự nhiên. Nhưng mà họ vẫn làm.

Các bạn Vô Vi thấy cái pháp hay, cũng muốn đi nói người khác, họ cũng chửi vô mặt. Nhưng mà rồi cũng phải nói, vì Vô Vi là tự động rồi, nó không nói gì hơn cái mà nó đã làm được, nó chỉ nói có bấy nhiêu đó thôi. Rồi lần lần mọi người ý thức, mọi người sẽ truyền với nhau. Đó là thực chất chớ đâu phải viết ra một cuốn sách, rồi liệng cuốn sách đi thì người ta biết đâu. Người ta không biết, người ta làm không được. Người ta hành được thì người đó mới là ảnh hưởng.

Cho nên vạn sự khởi đầu nan, lần lần rồi đi tới, không có gì quan trọng hết, không có gì phải lo âu hết. Chỉ lo nhứt là đuổi được con ma lười biếng trong bạn đi, dẹp nó qua một bên thì việc gì cũng giải quyết được hết. Còn con ma lười biếng thì nó tạo sự tranh chấp và nó bài tiết độc chất trong óc của bạn. Cũng do con ma lười biếng mà nó biện hộ cho đủ

thứ hết, nó biện minh cho đủ thứ hết, rồi nó làm cho chủ nhân ông bị sa đọa luôn.

Cho nên đúng giờ thiền, đúng giờ ngủ, đúng giờ ăn, đúng giờ làm việc. Cái gì cũng phải giữ đúng thì nó mới yên, mà lười thôi là nó không yên. Trật tự là quan trọng, lấy món đồ ở đâu, phải để lại y chỗ cũ, không có bỏ bậy được, người kế tiếp người ta mới có cơ hội tìm.

Cho nên, nhiều người nói lý thuyết hay lắm. Kêu người ta tu đi, kêu người ta đừng có dục, mà nó đi kiếm đường nó dục. Cái đó là tự gạt mình. Cho nên người tu Vô Vi không có tin một người nào hết. Tôi thực hành thì tôi xét tôi thôi, tôi sửa được tôi thì tôi nhờ, mà tôi không sửa được tôi thì tôi chịu, chứ tôi không có kêu người khác mà tôi không làm. Tôi phải làm, tôi phải sửa, tôi thích cái gì tôi học cái đó. Có nạn thì tôi phải chịu, tôi phải gánh, mà tôi vẫn phải giữ pháp tôi thiền thì tôi mới giải quyết được.

Có người kêu bằng đời đạo song tu. Đời đạo song tu gì mà không dám dấn thân vô bất cứ nẻo hóc nào làm sao kêu bằng đời đạo song tu? Có thử thách mới có cơ hội tiến thân, không có thử thách không có cơ hội tiến thân. Cứ an thân tự toại rồi làm ông Phật giả ở thế gian cho người ta cung phụng thì đâu có được. Cái chuyện đó không được. Phải thực hành, phải khổ công, phải làm việc mới có cơm ăn.

Cho nên tôi về với các bạn, bằng tiếng nói. Nhưng có dịp nào, tôi cũng sẽ về với các bạn bằng thân xác này. Một lần đến với các bạn, tôi cảm thấy các bạn vui nhiều lắm. Cho nên cái sự nhớ nhung đó, tôi không bao giờ quên. Luôn luôn, nhiều bạn tranh chấp dùm, tôi cũng đến tôi thăm cho gia đình họ vui, cho bạn bè họ vui, cho mọi người vui là tôi mừng rồi, chứ tôi không phải tới xin cơm ăn. Tôi đến một cách cực nhọc, dành dùm tiền bạc,

tôi đi trị bệnh người ta kiếm chút đỉnh tiền bạc, tôi cũng đi thăm, tới thăm một chút thôi để cho người ta nhận thức sự thanh nhẹ của người tu, và sự nặng trọc của tâm phàm để họ có cơ hội thức tâm hơn, chớ không phải làm việc cho cá nhân tôi. Tôi không cần các bạn cho tôi thanh quang vì tôi đã nhận trực tiếp. Tôi mong các bạn thực hành rồi các bạn đi như vậy. Đi tới đâu đem sự bằng an, đi tới đâu đem sự vui vẻ cho mọi người. Điều đó là điều cần thiết. Còn đi tới đâu tạo sự bận rộn, lo âu tranh chấp cho người khác thì không nên đi. Ở nhà đi. Cái đó không có lợi, thất bại, cuối cùng là thần kinh các bạn sẽ bị hư. Mà các bạn đi tới đâu đem được sự tin vui cho mọi người, nên đi. Mà mọi người tin cậy các bạn, các bạn cố gắng đi.

Vô Vi là tự do phát triển, trường thi là trường đời, mà thầy các bạn là người mới tu. Người mới tu là thầy, mà người chửi bạn cũng là thầy các bạn chớ không ít đâu. Thương yêu các bạn, xây dựng và chửi các bạn, mắng các bạn. Các bạn nhịn nhục để tu tiến. Chớ không phải chửi các bạn là không có lý do đâu. Có lý do từ nhiều kiếp, nhiều năm, bây giờ tái ngộ trong xây dựng, thương yêu, phải cố gắng học hỏi mới tiến thân. Chứ đừng cho đó là sai, tạo ra sự tranh chấp, khối này ganh với khối kia, khối kia ganh với khối nọ là sai. Sửa đi, tâm thân lo sửa là đúng. Rốt cuộc cũng quy hội lại là anh em một nhà, chung một quả địa cầu, chung nguyên khí hít thở chứ không có xa đâu. Không lẽ bạn thở hơi acid, tôi thở hơi dầu thơm. Không có đâu. Cũng một cái nguyên khí thanh nhẹ đó mà thôi. Chung sống hòa bình rõ ràng.

Cho nên càng tu càng thanh nhẹ, càng tu càng cởi mở, càng tu càng cảm thấy hạnh phúc thì lúc đó ta mới về xứ sở của ta được. Thức hòa đồng không có, về xứ sở chúng ta còn nghèo khổ, làm sao chịu được? Thức hòa đồng không có, không về được. Cho nên các

bạn phải sửa tâm thân, đó là điều cần thiết nhất.

Tôi nói đây, nhưng mà một ngày nào các bạn về xứ sở rồi các bạn thấy tông tích các bạn như thế nào, tại sao các bạn về không được? Từ đó mình xét, phát triển kỹ thuật tốt đẹp để xây dựng cho mọi người. Mang khí giới tình thương và đạo đức xây dựng trong khối óc của mọi tâm linh, thì lúc đó thế gian mới thái bình. Con người ở mặt đất này rất quan trọng, mà biết xây dựng rồi thì mới thực sự đóng góp cho nhân loại ở tương lai. Còn không biết thực hành, không biết dọn dẹp và không minh chánh được sự thanh trọc ở trong cơ tạng của chúng ta, cũng chỉ bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh mà thôi, không có phát triển được.

Dùng lý thuyết u ơ và không có phát triển được, rốt cuộc nó bí và không có thoát được. Nói thì hay mà ngồi bàn lại bí, không có thoát được thì chỉ có tu trở về thanh tịnh thì mới có cơ hội thoát được.

Cho nên những gì tôi nhấn nhủ trong dịp đầu năm và những ngày chung họp của các bạn, bất cứ nơi nào khắp năm châu, nghe qua những lời thô thể trong tâm thức của tôi truyền đạt đến bạn, tôi mong rằng các bạn hiểu lấy các bạn nhiều hơn, và chúng ta sẽ thực hành, chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau một cách dễ dàng, trong tình thương yêu và tha thứ.

Vui trong thanh tịnh mới thật là vui. Vui trong sự ồn ào chỉ có tạm bợ mà thôi. Nhưng mà đời mà chúng ta không chịu chung vui với cái tạm bợ thì làm sao đời nó bước nào đạo được? Vui với tạm bợ, mà tạm bợ người ta nhìn chúng ta có một gương mặt khác hơn, thanh nhẹ hơn, sau những cơn tu thiền thanh tịnh. Đó là cơ hội dẫn thân để đóng góp cho đời bước vào đạo. Chớ các bạn nói: "Tôi người đạo, tôi không đi chơi với mấy

người đời”. Không được, không có đời làm sao có đạo? Mà không có đạo cũng không có đời. Phải hiểu chỗ này.

Không có đạo chỉ có đời không thì chỉ có phá hoại thôi. Mà có cái đạo, cái đời nó mới đỡ. Thì do đó, các chỗ các nơi, các bạn thấy mới có nhà thờ, có Cha, có này kia kia nọ, xây dựng cho cái xã hội có phần trật tự và thịnh vượng hơn. Rồi các chùa chiền cũng vậy, đem lại chúng sanh có cơ hội ăn năn, thức tâm hơn. Đó, rồi tất cả các tôn giáo cũng vậy, thể hiện trên mặt đất này cũng là nguyên ý của Thượng Đế để xây dựng cho tâm linh, muốn đem đạo vào đời, để giúp cho đời sống hạnh phúc hơn, đi xe hai bánh thay vì một bánh. Hai bánh thì một bánh về tâm linh, một bánh về đời. Đó là đi xe hai bánh, thay vì một bánh. Một bánh thì chỉ nói chuyện đời, sân, si tranh chấp. Đi xe một bánh có ngày lọt xuống hố luôn, không có phát triển được. Còn đi xe hai bánh nó khác, tâm linh là đạo đời. Rồi đời đạo song tu nó mới mở ra, nó mới phát triển tốt đẹp, cho gia cang yên ổn, xã hội tốt lành, bỏ cái sự tranh chấp trở về với thực chất của chính mình.

Vì chúng ta xuống đây tạm có mấy chục năm thôi, mà không lo dọn về thanh tịnh. Rồi một ngày các bạn bỏ xác thì các bạn đi đâu? Đi về sự tranh chấp nữa à? Làm sao chịu nổi. Mấy chục năm tranh chấp rồi có đạt được cái gì đâu? Ngày nay các bạn nói đạt, tôi có căn nhà, có vợ có con. Nhưng mà nợ đây mình. Các bạn đâu có yên đâu. Nợ vợ nợ con mà nợ luôn cả cái nhà và chiếc xe hơi nữa. Không có cơ gì mà các bạn không tu. Chỉ có tu các bạn mới trả hết nợ. Các bạn giải thoát một việc cho tất cả mọi việc.

Ở trong cảnh khổ, rồi các bạn tu giải thoát được. Mọi người mới dòm tới các bạn, noi theo con đường các bạn đi mà tu để giải thoát, giải cái nghiệp tâm của họ. Họ cảm thấy cần lấy oán làm ân, lấy sự kích động của đời mà xây

dựng cho họ tiến tới đạo, thật sự hơn, mau chóng hơn, tốt đẹp hơn.

Cho nên mọi người, hoàn cảnh tân tiến văn minh về vật chất, nhưng mà rốt cuộc cái khổ vẫn mang theo như xưa. Hồi xa xưa thiếu ăn thiếu mặc cũng khổ, bây giờ thiếu ăn thiếu mặc cũng khổ. Bây giờ tôi sống đèn điện quen rồi, bây giờ tôi sống đèn dầu lửa chịu không nổi. Nhưng mà rồi nó cũng quen. Phải nhìn lại hồi xa xưa, đâu có được đèn dầu lửa nữa, chỉ đá với đá chọi ra ánh sáng, nhưng mà họ vẫn sống. Họ vẫn sống thọ, sống tự nhiên, sống tới một trăm tuổi như thường, không có sao. Mà chúng ta càng ngày càng văn minh, càng giảm thọ. Tại sao? Điện thì phải trả tiền điện, nước thì cũng phải tiền nước, nhà phải trả tiền nhà, xe hơi thì phải trả tiền xe hơi, quần áo phải trả tiền quần áo, hớt tóc cũng phải trả. Nợ đây mình. Có chỗ nào yên đâu?

Cho nên tôi mang đầu trục đi khắp thế giới, người ta hỏi tại sao ông trục đầu? Tôi trả lời vì tôi muốn sạch. Một lần hớt tóc phiền lắm, tốn mấy chục đồng. Tôi làm gì có mấy chục đồng để hớt tóc. Tôi lấy cái dao cạo tôi cạo cho nó xong, rồi tôi rửa cho nó sạch, khỏi có tổn hao. Khỏi có tổn hao thì khỏi có bận rộn tâm của tôi. Phải đợi giờ, rồi đi tới tiệm hớt tóc, rồi hớt tóc, rồi xấy tóc, tùm lum hết, tốn hết mấy chục đồng. Thiếu nợ đó tôi không muốn thiếu nữa, tôi hớt cho nó sạch. Ăn rau cũng được, ăn gì cũng được. Không có đòi hỏi. Có thì ăn, không có thì thôi. Nhịn cũng xong chớ không có chủ trương đòi ăn. Chủ trương đòi ăn là trật.

Người tu chỉ cần ấm bụng thôi. Ấm một chút rồi phải lo giải. Ăn một trả mười. Ăn một chút rồi phải lo tu nhiều hơn để giải nó ra. Bởi vì cái hạnh Bồ Tát của nó đã cho mình ấm no thì bây giờ mình phải đem nó tiến hóa tới sự thanh nhẹ. Đó là nhiệm vụ của con người. Con người đã ác mà cứ nói mình thiện.

Nói tôi ăn chay rồi tôi hiền. Đâu có hiền. Ăn chay cũng phải nhai nát, nuốt đó chớ. Cũng dữ lắm. Đâu có hiền. Nhưng mà cái tâm phải hiền.

Hiền là gì? Hiền là phải sáng suốt, phải quán thông, phá mê phá chấp, con người đó mới là con người hiền. Còn mê còn chấp đâu phải người hiền đâu. Người đó đang bị kẹt, bị khổ mà không hay. đang bị cột, bị giam ở trong xó mà không thấy, họ tưởng là họ hay lắm, bảnh lắm.

Cho nên ở đời này có thể lực là có người ta theo, có người ta nịnh bợ, người ta bưng bít. Nhưng mà các bạn tu xuất hồn lên, còn những người bị bưng bít đó, họ ngồi ở vị trí nào khi họ chết? Xuống địa ngục thì họ khóc, khổ ghê lắm. Uống cho một kiếp làm người không chịu xây dựng cho tâm lẫn thân. Còn chúng ta đây hy sinh những tánh hư tật xấu, chúng ta vui, không có gì đâu. Anh em một nhà hết. Tất cả đều một nhà, cần khôn vũ trụ đều một nhà, huynh đệ tử muội đều một nhà, tâm lúc nào cũng nghĩ như vậy, không có cách biệt người này người kia.

Có của gì là của chúng ta đâu? Các bạn có kiếm tới bạc tỷ, lúc chết cũng không ôm bạc tỷ đó đi theo đâu. Mùa đông thì lạnh, mùa hè thì nóng, mùa xuân thì hòa. Đó là chơn lý của ông Trời dạy người ta phải sử dụng khối óc sáng suốt mà lo cho tâm thân. Chớ không phải ông Trời không có dạy. Ông Trời không cần phải xuống đây nói chuyện nữa. Những cái nguyên lý của Ngài làm, kích động và phản động đây đủ hết trội, những bài học trong tâm thân mà con người không chịu học, đợi ông Trời xuống làm việc cho mình, là bê trễ quá rồi. Không có cái vụ đó. Cơ hội rất nhiều mà không chịu học thì tự hại mình mà thôi. Rồi cống cao ngạo mạn, lập địa vị, tưởng ta hay. Tôi được cuốn kinh này là hạng nhứt rồi. Nhưng mà kinh ở trong tâm tôi, tôi không có mở, tôi xếp. Tôi đọc được cuốn kinh

ở trong tâm tôi, tôi xếp lại. Tôi mở được cuốn kinh trong tâm tôi mới là kinh sống. Kinh đó không bao giờ dẫn sai tôi và đi từng bước một, tiến trong hành trình rõ rệt.

Một năm lớn, một năm già. Tuổi trẻ sẽ lớn lên, tuổi già xác thân sẽ lụn bại. Nhưng mà người già biết tu thì từ già sẽ trở lại trẻ, vui vẻ, thấy phần Hồn mình thanh nhẹ, thấy mọi sự an vui, chấp nhận. Mới thấy rõ thực chất của chính mình. Còn đua đòi, theo tướng số giàu sang phú quý, rốt cuộc ai coi tướng nói mình giàu có thanh nhẹ, tốt, hạnh phúc, rồi thưởng nhiều tiền, Nhưng mà không biết cái tiền đó ở đâu mà có. Cũng khổ mới kiếm ra được, nhưng mà khen thì đưa; mà không khen thì không đưa, thì đâu có khôn. Giàu mà không khôn thì đâu có phải người giàu thật. Người giàu mà khôn thì mới phải người giàu thật. Người thanh tịnh, sáng suốt biết tha thứ và thương yêu, người đó mới giàu. Còn người mà không biết tha thứ và thương yêu, người đó nghèo. Vì nó sợ, nó tham sống sợ chết. Nó nghèo chớ nó không giàu. Tham sống sợ chết, nó tưởng người khác cũng như nó, nên nó đem ra những luận thuyết tranh chấp, dơ bẩn trong khối óc nó, trưng bày ra. Nhưng mà người ta dòm nó người ta thấy cái nạn nó sẽ tới, cái khổ nó sẽ tràn đầy cho chính nó.

Cho nên các bạn tu, mỗi đêm phải mỗi thanh lọc, phải nhìn lại các bạn còn dơ dáy, còn tăm tối. Phải sửa đi, sửa đi, sửa đi, sửa đi thì nó sẽ sáng suốt và cởi mở. Vui, vui, vui, vui trong cần khôn vũ trụ, vui trong hạnh phúc hiện kim của gia đình mình, vui vẻ, có không không có là chuyện thường tình, không có lo âu và tranh chấp trong gia cang. Vui trong thanh tịnh, vui trong cái thanh khí của cần khôn vũ trụ, vui cái mùa xuân mới tốt đẹp.

Hôm nay tôi xin kính chúc các bạn tâm thân thường lạc, vui đạt thanh nhẹ. LSH

KHOÍ ÓC

*Khối óc thần-kinh quả nhiệm-mầu
Vận hành trật-tự ý phóng thâu
Ngũ tạng khai-thông hòa vũ-trụ
Tâm linh khai-triển thức tiến vào*

*Tiến vào tâm đạo khai minh
Thanh thanh tịnh tịnh qui tình Cha ban
Thượng ngươn Thánh Đức khai màn
Tùy nơi tâm thức thực-hành cảm minh
Xác thân ngũ tạng qui hình
Vận hành sáng-suốt cảm-an cảm-hòa
Lý Trời siêu-diệu thật-thà
Dù cho chơn thức thức hòa thức thêm
Âm ba sống-động êm-đềm
Diễn quang vận chuyển khai thêm trí
quang
Thực-hành tâm pháp thanh nhàn
Pháp thân sẵn có khai dàng tiến lên
Thanh đài vốn sẵn bên trên
Tâm hành tâm giải đạt nền hư không
Trong không mà có chuyển vòng
Tâm bình thanh tịnh am tòng thiên cơ*

**Boston, ngày 24/11/89
Nguyễn-Anh-Duy**

PHÓNG-SỰ VỀ BA NGÀY ÔN- TẬP VÀO DỊP LỄ TẠ-ƠN 1989 TẠI T/V VÍ-KIÊN

Huynh Nguyễn-Phượng-Yêm và tỷ Thanh-Nguyên đã là hai vị khách quý của T/V Ví-Kiên trong ba ngày Ôn-Tập: 22, 23 và 24 tháng 9, 1989, thật êm-đềm của hơn tám mươi bạn-đạo miền nam California (San Diego, Orang County và Los Angeles).

Đề tài ôn-tập bao gồm các kỹ-thuật về niệm Phật, mật niệm Bát-Chánh và chương-hướng dưỡng khí. Tuy nhiên chương-trình

cứu-trợ ty-nạn vẫn được chú-ý rất nhiều và kết-quả thật khả-quan.

Về việc niệm Phật, huynh NPY nhắc là phải tha-thiết, lắng nghe và nhấn mạnh đến vị-trí tập-trung là trung tâm bộ đầu thay vì đỉnh đầu.

Trong phần thảo-luận, có bạn-đạo thắc-mắc là trường-hợp các bạn-đạo chưa mở được đỉnh đầu thì có thể nào đi thẳng về Toàn Giác (Trung-tâm sinh-lực) mà không cần qui Đại-giác (đỉnh đầu) được hay không? Có người hứa sẽ hỏi lại Thầy

Về Mật niệm Bát chánh, huynh Yêm vẫn theo các vị-trí trong kinh A-Di-Đà Dẫn Giải của đức Ông Tư. Tuy nhiên, điểm chánh yếu là mắt luôn nhìn thẳng qua điểm giữa hai chân mày, trong khi các điểm tập-trung thay đổi từ chóp mũi đến Thủy luân-xa giữa hai quả thận (như bước đi từng bước). Ánh-sáng từ giữa hai chân mày có dịp rọi sáng các điểm kia. Bạn nào có thắc-mắc, xin hỏi lại Thầy.

Kỹ-thuật chương-hướng dưỡng khí giúp mở bộ đầu nhanh. Buổi sáng thứ Bảy, gặp trời mưa, có ít bạn-đạo ra ngoài.

Về việc bảo-trợ ty-nạn, chương trình” mỗi bạn-đạo bảo-trợ một bạn-đạo” được ủng-hộ mạnh nhất. Nhiều người ghi tên khi nào để dành đủ \$600.00 sẽ gửi về hội IVRC hoặc hội Ái-Hữu Vô-Vi Montréal. Số tiền bán áo và bột nệm cũng khá nhiều để giúp vào quỹ này.

Khí trời mát-mê, thức ăn ngon miệng, thanh diễn dồi-dào, trao-đổi thân tình, văn-nghệ xuất-sắc là những kỷ-niệm đẹp-đẽ khó quên cho các bạn tu-học, càng ngày càng có nhiều thử-thách.

KBV

ĂN VẬT

Hồng Thanh phụ trách

Giải-thoát linh hồn

Sự sống giới-hạn hiện-tại đôi khi làm cho chúng ta thắc-mắc về ý-nghĩa của sự hiện-hữu chính chúng ta.

Cũng vì sự thắc-mắc này mà ông Isaac Newton, một nhà bác-học người Anh, đã triền-miên suy-tư đến cấu-trúc tinh-vi của vũ-trụ. Ông đã khám-phá ra một định-luật mà nó đã hiện-hữu từ bấy lâu nay, đó là định-luật sức hút của quả địa-cầu, mà ông và vạn-vật đều phải ảnh-hưởng của nó. Chính sức hút vô-hình không có rờ mó được đã cầm giữ CƠ THỂ của chúng ta và vạn-vật trên quả địa cầu này. Chính sức hút này đã giới-hạn cho sự đi đứng của chúng ta. Với lòng cầu-tiến học-hỏi và ý-chí giải-thoát sự giới-hạn hiện-tại, con người đã tận-dụng khả-năng của trí não, và làm việc tận-lực để có thể chế-tạo ra những phương-tiện có những động-cơ phản-lực với sức hút của quả địa cầu như máy bay phản-lực, hỏa tiễn, để đi đây đi đó và đi ra ngoài không-gian như hằng mong-ước.

Đi vào không-gian vô giới-hạn, con người ước muốn để được HỌC-HỎI nhiều hơn, mong sao tìm hiểu được ý-nghĩa sự hiện-hữu của chính mình và vũ-trụ. Càng hiểu biết càng sáng-suốt, con người chúng ta càng thích học-hỏi. Sự sáng-suốt giải-thông những thắc-mắc đem lại cho chúng ta một trạng-thái nhẹ-nhàng và thoải-mái.

Hồn của chúng ta cũng vậy, đã và đang bị giam cầm trong thể xác bởi một sức hút vô-hình, đã và đang hiện-hữu bấy lâu nay. Sức hút này, định-luật này hiện-hữu hầu để điều-luyện chúng ta, từ một con người hẹp-hòi, yếu-hèn và tăm-tối, trở thành một con người cõi-mở, kiên-trì và sáng-suốt. Quá khổ mới cầu tiến. Sức hút này chính là sức hút của TRƯỚC ĐIỂN, là TÔI, mà Chúa đã hằng nhắc-nhở cho chúng ta là những kẻ CÓ TỘI, và Phật đã nói rằng là chúng ta đang trầm-luân trong BIỂN KHỔ. Khi chúng ta hành theo Pháp-Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí Phật-Pháp, chúng ta thật sự nhận-định được sự hiện-hữu của sức hút này, và nhờ đó mà CHÚNG TA BIẾT RẰNG CHÚNG TA LÀ NHỮNG KẺ BỊ BẮM ĐẦY TỘI-TỐI. CHÚNG TA ĐANG BỊ KHỔ.

Pháp-Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí Phật-Pháp là một kỹ-thuật tu học tinh-vi và thật-tế. Là một phương-pháp có thể biến trực thành thanh, hóa-giải được sức hút cầm giữ tâm-hồn của chúng ta trong cơ-thể hiện-tại. Chúng ta nên tận-lực thực-hành để nhận-định ra những lỗi-lầm, những sức hút vô-hình này, đã làm bế-tắc tư-tưởng vô cùng linh-động của chính chúng ta. Chúng ta giải-thông được những bế-tắc này và lập lại cho kỳ được sự quân-bình trong tâm thức. Nhờ sự thành-tâm hướng-thượng, sự vui hòa với hoàn-cảnh hiện tại và sự kiên-trì thanh lọc

của chúng ta, chúng ta sẽ tạo ra một phân-lực với sự động-loạn và tranh-chấp. Chúng ta sẽ tự đưa tâm-hồn của chúng ta đến một trạng-thái bao-la, vĩ-đại, nhẹ-nhàng, sáng-suốt, hồn-nhiên và cởi-mở. Một trạng-thái bình-an và linh-động.

Nguyễn-Thành-Bá
Virginia

Thiền hành đúng pháp giải chấp mê
Viện dẫn chơn-tâm đạo bốn bề
Vĩ đại tâm từ hòa mê giác
Kiên hùng tâm vắng hóa càn-khôn

Đọc Lá Thư Vô-Vi, tâm vui vui, viết vài hàng gửi các bạn, và cầu-chúc các bạn tu-hành tinh-tấn. Xin gửi đến các bạn ấn-chứng của tôi qua mấy câu thơ trên. 4

Hương Thượng

Chưa Tu thì thấy đời mê
Tu rồi thấy rõ mà ghê tình đời
Tu rồi thanh-tịnh thanh-thời
Chẳng còn vương-vấn đầy vơi lệ sầu
Chẳng còn động loạn yêu-cầu
Chỉ lo niệm Phật đỉnh đầu mà thôi
Niệm cho diệt hẳn cái Tôi
Niệm cho sân hận lần hồi tiêu-tan
Niệm cho đầu đội tiếng vang
Từ-bi hỷ-xả kho-tàng kim cương
Niệm cho mở rộng tình thương
Niệm hoài niệm mãi mở đường đi lên

San Diego, Dec. 4/89
Nguyễn-Đình-Trí

THANH TỊNH KINH

TRÍCH LỤC

KBV sưu tầm

Kỳ 2:

II. TAM THANH:

1. *Thiên thanh*: Đầu người là “Trời” có ẩn giấu “huyền quang linh khiếu” tức cửa ra vô màu-nhiệm linh-thiên. Bình-thường cửa đó đóng kín mít, cần phải tu-luyện để mở bung cửa đó ra...

2. *Địa thanh*: Bụng của cơ-thể người là “đất”, tỳ vị thuộc Thổ, ăn ngũ cốc để nuôi sống...

3. *Nhân thanh*: Hạ bộ của cơ-thể là “Người”, tinh dục nam nữ phát động át tinh huyết của họ tiết ra. Ngược lại, nếu như thanh tẩy được dâm căn hóa thành thiện căn, gan lọc được khổ hải, hóa thành đạo hải, hãn lòng dục dứt tuyệt, thiên lý lưu hành...
(Thiên Đàng Du Ký, trang 54-55)

III. **TRÍ TÂM CHUYỂN GIẢI TỪ TẦNG**: Lên tới đâu sẽ chuyển giải phân-minh từ tầng một, sáng-suốt thanh-tịnh.

(Phụ Ái Mậu Ái, quyển Thượng, trang 4)
Nếu chia đầu người làm 9 tầng, thì bạn đang ở tầng nào?

IV. **ĐẠI ÂN XÁ KỶ BA**: Kỳ này là kỳ mạt kiếp để cho mọi người khắp thế-giới được học bài sanh, ly, tử, biệt... Thượng-Đế đã sắp-đặt những bài vở khó-khăn như vậy thì luôn luôn phải có hỗ-trợ, phải có luồng thanh điển, phải có chư vị sắp đặt làm việc... Những người đó đã vượt qua kỳ một, kỳ hai...

(Văn Tự Vô Vi, trang 30)

(Bạn có nhớ để túi ngũ và bình nước trong xe chưa?) (còn tiếp)

NGHE BĂNG DÙM CÁC BẠN

Kính thưa các bạn đạo, với số băng giảng của Thầy Tám hiện nay lên tới 1,500 cuốn. Số băng này chứa đựng biết bao chân-lý mà chúng ta, ít nhiều, vì giờ giấc giới-hạn, đã nghe không hết, và tìm hiểu không hết.

Vì lý do đó, chúng tôi mở tiết-mục này, nhằm mục-đích ghi lại tất cả những gì mà các bạn-đạo năm châu đã có dịp nghe trong các cuộn băng giảng. Phần nào các bạn cảm thấy hay, chân lý đối với các bạn, các bạn cứ ghi lại, và gửi về. Chúng tôi sẽ đăng liên-tục trên các Lá Thư Vô-Vi, để tất-cả các bạn đạo cùng có dịp ôn-tập và trao-đổi, và để kho tàng chân-lý của Vô-Vi ngày thêm phong-phú.

Để mở đầu cho tiết-mục này, tôi xin trích ra vài đoạn từ cuốn băng **TU BI LÀ SỨC MẠNH**, thầy giảng tại Kent ngày 21/1/84

"...Mọi người chúng ta không có xa cách. Vì sự đen tối đã thâm nhiều kiếp trong tâm, cho nên mới tạo sự xa cách. Ở thế-gian, chung đúc trong định-luật ngũ hành, thì có SANH và có KHẮC, mà các bạn TU là thoát sự điều-khiển của ngũ hành thì có Hòa và Tiến. Cho nên khi các bạn **TRANH CHẤP**, các bạn nên nhớ rằng, các bạn còn đang bị kẹt trong định-luật ngũ hành sanh khắc. Nếu các bạn càng tu vượt khỏi định-luật ngũ hành của sanh khắc, thì các bạn sẽ thấy chỉ có Hòa và Tiến.

Nên nhiều người tu thành đạo, bị người ta chửi tới-tấp, chỉ biết cười mà thôi. Vì người không còn dính dấp trong việc đó nữa. Còn các bạn vẫn còn dính dấp trong việc đó, thì các bạn đã bị sai khiến bởi:

* Đầu tiên cặp mắt (sanh ra **AN TỊNH** và **BỐ THÍ**), nhưng nếu cặp mắt các bạn để lệ-thuộc bởi ngoại-cảnh, khi các bạn nhìn mà

còn thấy bực-tức, đó là các bạn thiếu tịnh rồi. Con mắt thiếu thanh-tịnh thì làm sao quán-thông. Nếu quán-thông không được thì các bạn không bố-thí được.

Cho nên người tu đã cắt nghĩa tận-tình, để những người chưa đạt được, hiểu và mượn đó làm cây gậy trên đường hành-hương trở về nguồn-cội.

* Còn lỗ tai (đại diện cho cái Tịnh đó bạn). Nếu không tịnh làm sao các bạn nghe được âm-thanh, xin mở ngoặc (khi chúng ta giận, ai nói gì mặc họ, chúng ta cũng không nghe). Qua lỗ tai, khi nghe một lời nói sai trái, các bạn nhẹ dạ nghe theo, thì nó tạo ra cái động trong tâm-thức của các bạn, xin mở ngoặc, các bạn đang có thành-kiến với ai, người khác thay vì khuyên-nhủ bạn lại nói thêm vài chuyện, đổ thêm dầu vào lửa. Các bạn chưa phân biệt si trái thế nào, các bạn đã nổi giận rồi.

Để giải-tỏa phần này, các bạn có cái pháp Soi-Hồn. Với pháp này, sau một thời-gian các bạn thực-hành nhắm mắt mà thấy sáng, thì các bạn mới thanh-tịnh, và nhãn quan đã thực-hiện những tia sáng của từ-bi. Có được tia sáng rồi, các bạn thấy con người đau-khổ vô cùng, vì họ chưa hiểu được họ.

Nhiều khi các bạn rơi lụy vì đối-phương đã chống-đối các bạn, đã làm điều sai trái với ngũ luân, nhưng mà các bạn phải dùng lượng từ-bi để quán-thông và cứu-độ họ. Lúc đó các bạn chỉ biết rơi lụy và chờ ngày thức-tâm của họ mà thôi.

Còn lỗ mũi các bạn để làm chi? Để tận-dụng nguyên-khí của cả càn-khôn vũ-trụ mà Đấng Cha Trời đã ân-ban cho các bạn, đã khai-mở ngũ tạng, và khai ở tâm-thức và sống-động, chớ không bơ-vơ bất cứ cơ-hội nào.

Cho nên, qua lỗ mũi, phương-pháp Pháp Luân Thường Chuyển đã vận-chuyển đại não của các bạn. Làm nhiều chùng nào, các bạn được mở chùng nấy. Các bạn làm cho sâu đi, các bạn mới mở trọn lành trong mạch Nhâm Đốc, và tình dục không còn trói buộc các bạn nữa...”

Trích dẫn tới đây, tôi xin tạm dừng để dành sự phê-phán của các bạn đạo khắp nơi về tiết-mục này.

Riêng người trích dẫn, qua đoạn này, đã tự kiểm được mình. Vì nhắm mắt chưa thấy sáng, nên Bi chưa thực mở. Mũi có thở nhiều, nhưng Nhâm Đốc chưa thông. Con đường hành Pháp cần phải thực-hành nhiều hơn, để hy-vọng một ngày nào đó, Bi được mở, Nhâm-Đốc tương thông, ngũ hành bớt sanh khắc, để hòa ái thêm phát-triển, đúng với những lời vị Thầy khâ-kính đã dạy trong cuốn băng TỪ BI LÀ SỨC MẠNH này.

Kính chào các bạn.

Phạm-Ngọc-Quát

Khai triển

Diển thanh ban rải bởi Trời
 An nhiên luyện đạo kịp thời tiến thân
 Bình tâm tự xét tự phân
 Quân-bình tâm thức, canh tân đời đời
 Sống trong tạm cảnh hợp thời
 Danh danh lợi lợi tự rời chơn tâm
 Cứu đời Thầy phải giáng lâm
 Ban truyền chơn pháp thâm thâm diệu
 huyền
 Từ bi thể-hiện mẹ hiền
 Dắt dìu con dại hành thiên khai tâm
 Quy về nguyên-lý siêu âm
 Tự tâm tự tiến âm-thâm tự đi
 Nghiệp tâm tự giải tự ghi
 Sân, si, hỷ, nộ, dự thi hằng ngày
 Gương lành học-hỏi nơi Thầy
 Huynh huynh đệ đệ vui vầy cảm giao
 Đồng hành thực-hiện đối trao
 Yêu thương xây-dựng nâng cao tình người
 Sống trong nghịch cảnh vẫn cười
 Thực-hành buông bỏ rưới tưới tâm-hồn
 Quán thông nguyên-lý sanh tồn
 Bằng lòng tự giải chẳng còn si mê
 Thức hồn chẳng dám khen chê
 Thành tâm tu luyện muôn bề đạt thông
 Tu-hành chẳng dám ước-mong
 Quyền cao chức trọng tự còng tâm thân
 Sống đời thanh bạch xét phân
 Tranh chi cao thấp tạo phần khổ đau
 Duyên lành tái-ngộ trước sau
 Giữ tâm thanh-tĩnh tương-giao hằng ngày
 Công phu tu luyện cho dày
 Xây nền đạo hạnh đọa đầy tiêu-tan
 Huyền năng tạo dựng trả ban
 Nay đà lãnh hội khai đàng tự đi
 Cúi đầu tạ dạ khắc ghi
 Diển thanh vô tận Vô-Vi đạt thành.

San José, ngày 9/5/89
 Lý-Vĩnh

CÙNG NHAU ÔN TẬP

Lá Thư Vô-Vi có mục Cùng Nhau Ôn-Tập để tất cả bạn đạo cùng đóng góp hoặc là kinh-nghiệm bản thân trên đường tu, hoặc là những điều thấu lượm được trong kinh-sách, băng giảng của Vô-Vi. Xin các bạn nhiệt tâm đóng-góp cho mục này.

Vũ-Khánh-Lân

SOI HỒN

Ngồi lưng thẳng, co lưỡi, răng kê răng, miệng ngậm. Mắt nhắm lại, nhìn giữa chân mày hướng thẳng tới trước, hơi thở bình thường, tập trung trí ý trên đỉnh đầu. Ý nói tập trung ba báu linh: tinh khí thần, đưa hai cánh tay ngang vai. Đầu hai ngón tay trở chận nhẹ lên trên mí tóc, chỗ màng tang. Đầu ngón tay giữa kéo chận nhẹ cho mí mắt nhắm kín lại, rồi chận nhẹ đuôi mắt trên khớp xương vành mắt. Đầu ngón tay cái bịt cho kín hai lỗ tai, các ngón tay còn lại co vào lòng bàn tay. Lắng nghe tiếng điển trở lên trên bộ. Luyện phép này từ 5 tới 15 phút.

* Ngồi lưng thẳng: để điển tung lên bộ đầu được dễ-dàng

* Co lưỡi: nước miếng chạy ra, để lọc thận thủy và máu huyết.

* Răng kê răng: nối hai mạch Nhâm-Đốc để nó chạy cho thông, ổn-định thần-kinh.

* Miệng ngậm: hơi thở không ra mồm

* Mắt nhắm: đóng cửa thế-gian, quy về tâm.

* Nhìn giữa hai chân mày thẳng tới trước: lấy cái trung dung mà đi, không đi hai bên.

* Tập trung ý chí trên đỉnh đầu: để khỏi bị phân tâm.

* Đầu ngón tay trở chận trên mí tóc chỗ màng tang: huyết này để gia-tăng chấn động lực của bộ đầu. Luồng điển quy về bộ đầu.

* Hai cánh tay ngang vai: để cho những thần-kinh liên-hệ phổi tim đều hoạt-động và toát mồ-hôi.

* Đầu ngón tay giữa kéo chận nhẹ lên đuôi mắt: để cho nó đi đâu cũng về trung-ương.

* Bịt kín lỗ tai: đóng thế-gian mở thiên đàng, để cho điển chạy lên bộ đầu.

* Soi Hồn để giải-tỏa nhức đầu, soi hồn đến lúc trước trán rịn mồ-hôi thì hết nhức đầu.

* Làm cho ổn-định thần-kinh

* gom lại chấn động lực mạnh lên thì sáng-suốt và ổn-định hơn.

* Sau một thời-gian soi hồn thì nó trì nặng giữa hai chân mày, luôn luôn cứ muốn nhắm mắt là giai-đoạn muốn xuất. Khi xuất được rồi thì nó sẽ ê chỗ chân mày.

* Khi soi hồn ít nhất 5 phút đến 15 phút thì xương sống bắt đầu mát, đỉnh đầu mát.

(Các tài-liệu trên được trích từ cuốn Phương Pháp Công Phu, Vấn-Đáp Đạo và Kinh A-Di-Dà).

Vũ-Khánh-Lân sưu-tâm.

VUI XUÂN HAI KHÔNG 1990

Thứ Bảy 30/12/89: Tờ mờ sáng, bạn đạo tụ-tập nơi thiền-đường Lý Vĩnh, người nón len, kẻ khăn choàng, áo lớp năm lớp bảy, trông ai nấy bệ-vệ, mậpmạp hẳn lên. Độ 8 giờ sáng, đoàn xe lên đường, gồm hai chiếc xe của bạn đạo và chiếc xe đồ trắng của Hội. Chiếc xe tuy già nua, nhưng rất trung-thành, cố-gắng thờ đốc chầm-chậm lăn bánh trên con đường xa lộ mờ sương.

Hành-khách gật-gù chưa tỉnh giấc, thì đã đi được nửa đoạn đường. Vì bác tài lái xe đồ được tiếp-tế thức ăn sáng không ngọt, nên chuyến xe đi suông-sẻ.

Khoảng 12 giờ trưa, cổng thiền-viện thân yêu hiện ra với mái nhà đỏ tươi, giữa rặng thông xanh rì-rào reo vui. Năng ấm chan-hòa, khác hẳn với sự lo-lắng của mọi người, nên các bác, các anh chị có dịp dạo chơi ngắm cảnh. Một chiếc xe không may bị hư khi gần đến thiền-viện, nên mãi đến 1 giờ trưa mới đến nơi. Bạn đạo gồm 19 người: 8 nữ, 11 nam, quây-quần trong phòng khách để thiền chung. Bắt đầu giờ phút này, mọi người sẽ cố-gắng tịnh-khẩu đến ngày chủ-nhật 31/12.

Trong bầu không-khí thanh-tịnh, giọng Đức Thầy vang rền rót vào tâm-thức từng đứa con những lời dạy-dỗ vừa triu-mến, vừa nghiêm-nghị. Sau buổi thiền chung, bữa cơm trưa được dọn ra thật mau vì thức ăn đã nấu trước. Mỗi chị, mỗi bác đều mang một món, biến bữa cơm thịnh-soạn đủ mùi vị quê-hương với cà mắm đậm đà, trứng hấp cầu-kỳ, “gà quay đặc biệt” v.v...

Sau bữa cơm, vài bạn vội-vàng đi niệm hành thường ngoạn trước khi nắng tắt. Dù mưa nắng giải dầu, những đóa hoa vạn thọ vàng tươi, cam, đỏ, chen lẫn những nụ cúc trắng thùy mị, vẫn vương những ngọn lá

xanh tươi giữa đám cỏ lau, dọc khu vườn “thượng-uyển” nơi Cốc Thầy. Kẻ lữ-thứ tưởng chừng đang lạc vào chốn Bồng Lai, xa xa những ngọn núi xanh treo lơ-lững những giải mây trắng như sữa. Phút chốc, người hòa với cảnh, chỉ còn một biển mây bất-động, từ từ nhuộm hồng đỏ tím, theo ánh nắng chiều rơi ...

Trong căn nhà mobile home ấm-cúng, bạn đạo quây-quần xem những cuộn băng Đức Thầy thuyết giảng bên Tây Đức, Bỉ ... Vài bạn khác tìm nơi thanh tịnh chơi cờ tướng. Nhờ sự tổ-chức khéo-léo của chị Kim-Chi, ban nhà bếp đã có thực đơn viết sẵn, chỉ theo đó mà lật rau, cắt, xén, xào, nấu.

Chủ-nhật 31/12/89: Đêm 30, 12 giờ, bạn đạo quây-quần thiền chung. Dù không nói, ai ai cũng cảm nhận không-khí thanh-nhẹ của thiền viện, và sự hiện-diện vô-hình của Đức Thầy.

Sáng chủ-nhật, tôi xung phong dọn nhà kho cùng chị Tâm, hai chị em lảng-xăng “kiểm-kê” thực-phẩm và dụng-cụ nhà bếp. Thiền-viện sẽ dành một phòng trong nhà kho để chứa thực phẩm phòng khi động đất. Một ngày qua mau, cơm sáng, cơm trưa, lại cơm chiều, chưa kể 3 bữa cơm điển khi mọi người thiền chung lúc 7 giờ sáng, 12 giờ trưa và 12 giờ khuya.

Đến 6 giờ chiều, anh Vân tuyên bố khai khẩu, tự-nhiên không-khí rộn-rịp hẳn lên như một buổi chợ. Đêm 31 khí trời vẫn êm-ả, nên các bạn rủ nhau đốt lửa trại. Cạnh ngọn lửa bập-bùng, các bác kể chuyện thời xưa với sự đóng góp của cây cười Kim-Chi, anh Vân và anh Vĩnh.

Sáng mồng 1, trời mưa rả-rích như buồn với cuộc vui chóng tàn. Sau buổi thiền chung, mọi người quây-quần dùng bữa cơm rau mắm đậm-đà và lên xe trở về San José.

Xuân Mai

PHÓNG-SỰ VỀ BA NGÀY CHUNG THIỀN ĐẦU NĂM 1990 TẠI THIỀN-VIÊN VĨ-KIÊN

Trên 50 bạn đạo đã về T/V Vĩ-Kiên trong các ngày 30, 31 tháng 12 và 1/1/90, tránh cảnh náo-nhiệt của cuộc sống thường nhật, để cùng ngồi thiền tìm sự thanh-tĩnh nơi cảnh rừng núi thiên-nhiên.

Trận động đất 4.3 và các cơn mưa đá, tuyết rơi theo sau, không ngăn trở được bước chân của các bạn đạo tầm tu. May mắn, suốt ba ngày này trời nắng ráo, nên các bạn đạo nhộn-nhip đến và đi.

Tối thứ Sáu, băng “Vui Xuân 1990” được mở nghe để ngồi thiền, và được mở liên-tục trong suốt ba ngày này. Căn phòng ăn trở thành nơi trao-đổi các kinh-nghiệm từ đời sang đạo, nên giờ Chiếu Minh của các bạn đạo rất co dãn. Tuy nhiên bốn buổi thiền chính đều được nhắc-nhở và nghiêm-chỉnh thực-hành. Các giờ niệm hành, lạy kính, Chiếu Minh và ngồi thiền đều tràn đầy thanh quang, nên nhiều bạn đạo ngồi rất lâu.

Suốt hai mặt băng cassette dài, Đức Thầy Tám có dịp nhắc-nhở bạn đạo về nhiều vấn-đề tu học quan-trọng.

Đầu tiên là một năm vừa qua đầy biến-đổi và thử-thách, hành-giả Vô-Vi phải ý thức tu là để giải-thoát, để không còn phe phái và không bị chánh-trị lợi-dụng. Trước các khảo-đảo, chỉ cảm-ơn, không nên thù-hận. Vì thù-hận tạo độc chất trong não, mà phải biết vui trong mọi cơ-hội tiến-hóa, dầu đó là sự hành-hạ của người khác.

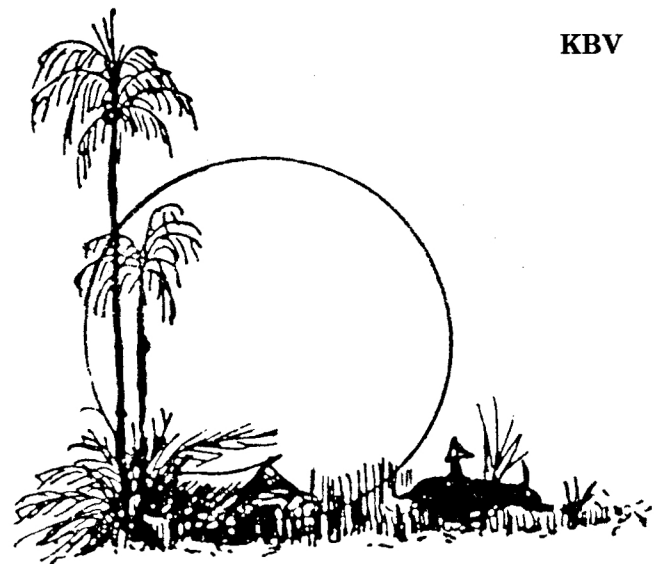
Sự thực-hành được Thầy lập đi lập lại rất nhiều lần. Người tu đã hướng về tâm linh mà

không chịu thực-hành thì trở lại dâm-ô và hình-phạt là 60 năm chậm trễ.

Hai kỹ-thuật chính được nhắc-nhở để khai-thông 12 kinh mạch cơ tạng, để không còn mê chấp: hít thở nguyên năng của càn-khôn vũ-trụ và lạy kính Vô-Vi.

Rất nhiều chi-tiết khác được nêu lên trong suốt cuốn băng này: tính tham lam, Đại-Hội hàng năm, đời đạo song tu, thức hòa-đồng để xây dựng xứ sở nghèo khổ, độ người, kinh sống trong tâm và ngoài đời, về những người lo Thầy đi sai đường...và một điều quan-trọng khác là phải điều-hòa cơ-tạng, không ăn nhiều mới không dục và sáng-suốt.

Sau mấy ngày ăn chay và hành thiền, ai nấy sắc mặt hồng-hào, tinh-thần sáng-khoái. Sáng Thứ Hai, mọi người ra về với các thức ăn còn thừa cùng bao điều thương mến trong tâm.

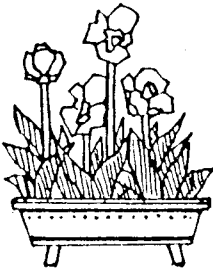
KBV

ĐÀNG TU

*Cơ duyên đưa đẩy Pháp-Môn tu
Đêm đêm thiền-định khoái-cảm ru
Những tưởng đàn tu hoa cỏ lạ
Nào dè Thiên lộ khúc khuỷu khu
Nghệp tát Quả nhồi, thân ê-ẩm
Trèo ba, roi bốn, ngã lu-bù
Sau cơn mưa bão trời lại sáng
Trì chí kèm tâm vẫn gắng tu*

*Vô-Vi môn pháp hướng-dẫn tu
Soi-Hồn, Thường Chuyển, Thiền-Định ru
Vấn biết Đàn tu cơ khổ lạ
Thiền đàn đâu dễ chẳng kỳ-khu
Nghệp đầy, Quả đọa, đành cam ả
Tiến ba, lui bốn, tát phải bù
Dù cho mưa bão Hồn trong sáng
Đời khổ, lòng vui, nhớ mãi tu*

Hồ Huệ
Rosemead, CA
Christmas 89C

NGÀY XUÂN ĂN CHAY

Tết Canh-Ngọ sắp đến rồi. Ngày tư ngày Tết người ta nói chuyện ăn nhậu, cờ bạc, chơi bời... còn bạn đạo mình thì thử nói chuyện ăn chay, ngồi thiền xem có hứng-thú gì không.

Theo truyền-thống Việt-Nam (và cũng ít thấy ở các nước khác), ba ngày Tết, tu hay không tu, tu nhiều hay tu ít, nhiều gia-đình ăn chay hoàn-toàn ba ngày liên-tiếp. Kể từ tối 30 đến khuya ngày mùng 3, nhiều bà con mình hoàn-toàn không giết một loại sanh vật nào trong nhà, bảo là để cho nhà cửa tinh-

khiết, để cho hên suốt năm... hay đơn-giản hơn, ông bà chúng ta nói là 3 ngày Tết này sát sanh là không nên.

Kể thì không nên thật vì lúc mình vui mà có những sanh mạng (trong đó có thể có ông bà chú bác bà con mình) bị sát-hại, để cho mình nghiền nát trong miệng, rồi chén chú chén anh, nói chuyện tào-lao thiên-địa thì không nên thật.

Đối với bạn đạo mình, ngày nào có ngồi thiền thì thật là một ngày Tết, vì trong lòng nó cứ vui vui, thấy cái gì cũng thương, từ một cô gái đẹp đến bụi cỏ thiếu nước bên đường. Thấy chúng-sanh nào cũng muốn cho một cái gì đó, từ một bữa cơm chay đến một câu đạo. Vì vậy một năm có 365 ngày thì bạn đạo mình có 365 ngày Tết, và vì ngày nào mình cũng ăn chay, ngày nào mình cũng cử sát-sanh hại vật, ngày nào mình cũng khuyến-khích không nên sát-sanh hại vật.

Không có ai bảo-đảm ăn chay không thôi sẽ thành Phật, nhưng ít ra ăn chay cũng giảm được nghiệp sát và tạo điều-kiện thuận tiện cho những vị Phật tương-lai thành Phật hiện tiền, tạo điều-kiện thuận-tiện để bạn đạo hành thiền được dễ-dãi hơn.

Có nhiều kiểu ăn chay. Có người ăn thịt bò, không ăn thịt heo hay ngược lại. Có người không ăn thịt nhưng ăn cá. Có người không ăn trứng, có người cử hành, tỏi, hẹ, củ nén và ngũ vị hương. Lại có người chỉ ăn chay mỗi tháng một lần. Có người ăn chay theo dương lịch, chọn ngày thứ Sáu mỗi tuần. Có người ăn chay từ 8 giờ sáng đến 10 giờ tối... và có những bạn đạo Vô-Vi trường chay năm này qua năm khác.

Bước qua năm Canh Ngọ, một lần nữa, với sự khuyến-khích và nhắc-nhở của Thầy, chắc-chắn bạn đạo chúng ta sẽ ăn chay trường một trăm phần trăm, kể cả những lúc

quan, hôn, tang, tế. Những người mời mình đi dự, thí dụ đám cưới, cũng nên biết là mình trường chay, và đến đó chúng ta cũng chỉ cần một đĩa hủ tiếu xào rau là đủ rồi, gọi là chung vui cùng hai bên đàn trai và đàn gái.

Còn nếu mình cảm thấy làm phiền chủ-nhân quá thì mình ở nhà vậy, gọi điện-thoại thành tâm chúc mừng là đủ rồi.

Lá Thư Vô-Vi kỳ này xin trích đăng, làm nhiều kỳ, tài-liệu về ăn chay trường của Thiên-Khai Huỳnh Đạo. Xin cảm ơn chư vị bên Thiên-Khai Huỳnh Đạo.

Tài-liệu cũng chỉ là tài-liệu cho chúng ta học-hỏi. Xin quý bạn đạo tùy-nghi sử-dụng.

(Lại như có bạn nhắc “chay miệng hơn chay lòng”. À, cái đề-tài này để lại kỳ khác, dành cho bạn góp ý-kiến đấy).

TÀI-LIỆU VỀ ĂN CHAY TRƯỜNG CỦA “THIÊN KHAI HUỖNH ĐẠO”

I. Khái-Niệm:

Theo quan-niệm của phần lớn nhân-loại thì thân-thể người ta được cấu-tạo toàn bằng huyết nhục, nên phải dùng huyết nhục của thịt, cá mới bồi-bổ được, chớ rau trái hoa quả không đủ sức. Nhưng họ đâu có để-ý rằng con bò, con trâu, con ngựa...v...v...chỉ ăn toàn rau cỏ mà vẫn mập, và nhiều thuốc bổ Âu Tây cũng đều do máu bò làm ra. Thêm vào đó, nhiều người còn cho rằng ăn chay đều ốm yếu, xanh xao, chớ không được hồng-hào như những người ăn thịt cá. Đó là tại tập-quán và thói quen của khẩu-vị đã ăn mặn từ nhỏ, nếu ăn chay đã quen, khi ăn lại thịt cá sẽ thấy

hôi tanh mà thôi. Hơn nữa, vì không biết cách ăn chay, không biết cách nấu nướng làm mất hết chất bổ hoặc vì thiếu vận-động, thiếu phương-pháp tu, thiếu không-khí tốt...v...v..

Để làm sáng-tỏ ích-lợi của việc ăn chay, đồng thời với tâm nguyện thiết-tha khơi dậy lòng từ-bi, bác-ái đang ẩn-tàng trong mỗi chúng ta vì bị màn u-minh che lấp, và cũng nhằm mục-đích thể-hiện chữ “HÒA” do Ôn Trên đã dạy để chúng ta tập đi dần dần đến “ĐẠI HÒA”, là tình-thương bao-la đồng-đẳng với tất cả chúng sanh (không phân-biệt loài người hay loài thú).

Xin mạo-muội ghi lại đây, những gì tôi đã may-mắn thu thập được, qua kinh sách và kinh-nghiệm bản thân, để quý-vị cùng suy-nghĩ và nếu có điều chi sơ-sốt, xin quý-vị hoan-hỉ đóng-góp ý-kiến để cho bài này thêm phần phong-phú.

(còn tiếp)

Xin đón xem số tới: Tại Sao Nên Ăn Chay?

Sau đây là vài món ăn chay xuất-sắc để quý bạn nấu ăn thử và mời khách trong mấy ngày Tết Canh Ngọ:

CANH CHUA THƠM:

Củ cải mặn rửa sạch, xắt mỏng. Nấm rơm thái vừa miếng. Thơm băm nhỏ, bắt quánh vừa nóng, chế chút dầu mè. Để các thứ vô xào chung vừa đều, nêm chút muối và chút nước tương. Kế để nước lạnh vô, sôi đều nhắc xuống. Nêm chút mè và rau thơm.

ĐẬU HARRICOT VERT XÀO:

Lựa đậu non tước chỉ hai bên bỏ, chẻ làm hai hoặc làm ba tùy ý, rửa sạch. Bắt quánh chế dầu xào đậu cho xanh đều, để chút muối,

đường. Chế nước lạnh vô um cho đậu mềm thì trút ra. Đậu hũ chiên vàng, xắt mỏng, nấm rơm chẻ làm tư, chế chút dầu, xào xong, trút đậu chung trộn vừa đều, nêm nước tương. Trút ra đĩa để ngò lên mặt. Đậu đũa cũng xào như đậu harricot-verts vậy.

ĐẬU HŨ GIẢ THỊT KHO:

Đậu hũ xắt vuông lớn cỡ năm phân, chiên vàng sơ. Bầu gọt bỏ vỏ, lấy phía ngoài da xanh, cũng xắt như miếng đậu hũ. Lấy cây tăm ghim chung lại mỗi miếng đậu với miếng bầu. Lấy nước màu ướp cho miếng đậu và miếng bầu vàng cho đều, để nước dừa xiêm và nước tương sô soong, bắc lên lửa. Coi nước vừa sôi để bầu vô kho. Nêm trở miếng đậu cho thấm thêm, để vô chút bột, dầu mè hay dầu ăn. Nêm hơi mặn nước thì cái vừa ăn. Liệu chừng nước cạn lại vừa ngập đậu là đặng.

_____: TO

PRINTED MATERIAL

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
WESTMINSTER CA
PERMIT NO. 10076

VO VI FRIENDSHIP ASSOCIATION
P.O. BOX 2045
WESTMINSTER, CA 92684 - 2045